Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 87. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го КВІТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 19, 1978 No. 87. VOL. LXXXV.

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС УСТІЙНИВ ПРОГРАМУ 29-ої КОНВЕНЦІЇ, ЗАТВЕРДИВ ДЕЛЕҐАТІВ І ЗАСТУПНИКІВ ТА ПРИЗНАЧИВ КОНВЕНЦІЙНІ КОМІСІЇ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Минулої п'ятниці, 14-го квітня, тут в приміщенні Головної Канцелярії Українського Народного Союзу відбулось передбачене статутом надзвичайне засідання Головного Екзекутивного Комітету для затвердження обраних Відділами делеґатів і заступників на 29-ту Конвенцію, устійнення програми Конвенції та призначення членів Конвенційних Комісій: Верифікаційної, Статутової і Фінансової. В цих надзвичайних нарадах взяли участь усі члени Головного Екзекутивного Комітету: головний предсідник Йосип Лисогір, заступник головного предсідника д-р Іван Флис, головний директор для Канади сен. Павло Юзик, заступниця головного предсідника Марія Душник, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук і головний організатор Степан Гавриш. На засіданні був теж приявний голова Головної Контрольної Комісії мґр Іван Геврик.

Після затвердження програми 29-ої Конвенції та обраних делеґатів і заступників, список яких друкується на іншому місці в цьому числі, переведено вибір членів Конвенційних Комісій, беручи до уваги постанову статуту, що в тій самій Комісії може бути тільки один делеґат з того самого стейту. Список членів цих Комісій надрукований разом із програмою 29-ої Конвенції.

На цьому ж засіданні обмірковано теж програму конвенційних імпрез: недільного концерту, прогулянки кораблем у вівторок та конвенційного бенкету, точніші інформації про які будуть своєчасно проголошені.

ПРОГРАМА
29-ОЇ ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбудеться в місті
ПІТТСБУРҐ, Пенсильвенія
в готелі The PITTSBURG HILTON, Gateway Center
починаючи від 22-го травня 1978 року
о год. 9.00 рано

1. Відкриття Конвенції;
2. Звідомлення Верифікаційної Комісії;
3. Пропозиції змін статуту відносно способу переведення виборів Головного Уряду;
4. Вибір:
   а) Конвенційної Президії в складі голови, двох заступників та двох секретарів,
   б) Виборчої Комісії в складі 11 членів,
   в) Комісії Просьб у складі 5 членів;
5. Покликання Пресової Комісії;
6. Звідомлення членів Головного Екзекутивного Комітету:
   Головного предсідника Йосипа Лисогора,
   Заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса,
   Головного директора для Канади сен. Павла Юзика,
   Заступниці головного предсідника Марії Душник,
   Головного секретаря Володимира Сохана,
   Головного касира Уляни Дячук,
   Головного організатора Степана Гавриша;
7. Звідомлення Головної Контрольної Комісії та її членів:
   мґра Івана Геврика,
   мґра Івана Винника,
   д-ра Богдана Гнатюка,
   о. Івана Ващука,
   д-ра Івана Скальчука;
8. Звідомлення членів Головної Ради:
   д-ра Богдана Футея,
   проф. Тараса Шмагали,
   д-ра Мирона Куропася,
   Анни Гарас,
   Василя Дідюка,
   інж. Анатолія Дорошенка,
   д-р Анни Чопик,
   інж Мирослава Кальби,
   Теклі Мороз,
   Євгена Репети,
   Володимира Запаранюка,
   Андрія Джули,
   Івана Одежинського,
   Євгена Іванціва;
9. Звідомлення головного редактора органу УНСоюзу „Свобода" — Антона Драгана;
10. Дискусія над звідомленням та їх прийняття;
11. Звідомлення Статутової Комісії; дискусія та ухвали;
12. Звіт Фінансової Комісії та визначення висоти запорук і платень платних членів Екзекутивного Комітету;
13. Вибір Головного Уряду УНСоюзу;
14. Звідомлення Комісії Просьб; дискусія та ухвали;
15. Внесення і ухвали для добра організації;
16. Різні справи;
17. Закриття Конвенції.

Наради почнуться точно о 9-ій годині ранку в понеділок, 22-го травня 1978 року. Реєстрація делеґатів в неділю, 21-го травня, від год. 12.00 полудня до 10.00 години вечора, та в понеділок, 22-го травня, від год. 7-ої ранку.

ЗА ГОЛОВНИЙ УРЯД УНСОЮЗУ:

Йосип ЛИСОГІР, головний предсідник

д-р Іван О. ФЛИС, заступник головного предсідника

Володимир Я. СОХАН, головний секретар

сен. Павло ЮЗИК, головний директор для Канади

Уляна М. ДЯЧУК, головний касир

Марія ДУШНИК, заступниця гол. предсідника

Степан ГАВРИШ, головний організатор

В НЕДІЛЮ, 21-го травня, напередодні Конвенції, о годині 6-ій вечора у великій бальовій залі готелю Піттсбурґ Гілтон відбудеться **ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ** з виступами хорових і танцювальних ансамблів, оперового співака Андрія Добрянського та піяніста Томи Гринькова.

У ВІВТОРОК, 23-го травня, в годинах від 7-ої до 10-ої вечора відбудеться **ПРОГУЛЯНКА КОРАБЛЕМ** по ріці Огайо і на цьому ж кораблі вечеря.

В ЧЕТВЕР, 25-го травня, о годині 7-ій вечора у великій бальовій залі готелю Піттсбурґ Гілтон відбудеться **КОНВЕНЦІЙНИЙ БЕНКЕТ** для делеґатів і гостей.

КОНВЕНЦІЙНІ КОМІСІЇ

Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу на своєму спеціяльному засіданні дня 14-го квітня 1978-го року призначив, згідно з постановою 16-ої статті статуту УНСоюзу, наступних делеґатів до Конвенційних Комісій:

ВЕРИФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ:

1. Микола Хоманчук, 5-ий Відділ, Асторія, Н. Й.
2. Бернард Л. Корчинський, 241-ий Відділ, Ріджайна, Саск.; Канада
3. Володимир Рефт, 120-ий Відділ, Аліквіппа, Па.
4. Володимир Василенко, 277-ий Відділ, Гартфорд, Конн.
5. Роман Татарський, 94-ий Відділ, Детройт, Міч.

СТАТУТОВА КОМІСІЯ:

1. Богдан Зорич, 432-ий Відділ, Торонто, Онт. Канада
2. Марія Шпікула, 221-ий Відділ, Чікаго, Ілл.
3. д-р Юрій Оришкевич, 251-ий Відділ, Клівленд, Огайо
4. Володимир Бойд-Борискевич, 94-ий Відділ, Детройт, Міч.
5. Ярослав Блищак, 486-ий Відділ, Сан Франсіско, Кал.

ФІНАНСОВА КОМІСІЯ:

1. інж. Іван Скіра, 153-ий Відділ, Філядельфія, Па.
2. інж. Роман Горнич, 460-ий Відділ, Лондон, Онт.
3. інж. Володимир Бережан, 114-ий Відділ, Чікаго, Ілл.
4. Геновефа Жеребняк, 180-ий Відділ, Акрон, Огайо.
5. Роман Куропась, 20-ий Відділ, Детройт, Міч.

Картер пропонує створити окремий Департамент шкільництва

Вашінгтон. — Президент Картер минулої п'ятниці, 14-го квітня, закликав Конгрес створити окремий Департамент Шкільництва, який координував би діяльність федерального уряду в цій ділянці, вказуючи, що під сучасну пору справами початкового і середнього шкільництва, як теж вищої освіти, займаються кілька департаментів і сила-силенна федеральних агенцій, але нема єдиного координаційного центру.

Якщо Конгрес проголосує створити Департамент шкільництва, то він перебере контролю над біля 170 різними програмами федерального уряду, які стосуються шкільництва і вищої освіти, але деякими справами далі завідуватимуть інші департаменти чи агенції, наприклад, Ветеранське Управління далі відповідатиме за програми допомоги колишнім воякам, які бажать студіювати, а Департамент сільського господарства далі матиме контролю над програмами безкоштовних полуднків для незаможних учнів і т.д.

Справу створення окремого Департаменту освіти президент Картер видвигнув ще під час передвиборчої кампанії в 1976-му році, але формальну пропозицію в цій справі предложив Конгресові щойно минулої п'ятниці.

Кремль відмовляється від зобов'язань відносно невтронної бомби

Москва. — Президент Джіммі Картер, повідомивши 7-го квітня, що тимчасово відкладає продукцію невтронної бомби, підкреслив, що остаточне рішення в тій справі залежатиме від того, чи Совєтський Союз виявить „здержливість" щодо розбудови власної нуклеарної та конвенційної зброї. Однак, зразу після публічної заяви президента Картера совєтські власті зазначили, що не пляную пов'язувати цю справу невтронної бомби з питанням обмеження, їхньої власної зброї, а протягом останніх кількох днів совєтське пресове агенство ТАСС і газета „Правда", офіціоз комуністичної партії Совєтського Союзу, формально відкинули можливість такого пов'язання.

Юрій Корнілов, політичний коментатор ТАСС-у, в суботу, 15-го квітня, заявив, що пропозиція Західної Німеччини відносно пов'язання рішення президента Картера відкласти продукцію невтронної бомби із зменшенням вояків Варшавського Пакту на території Центральної Европи, „є абсолютно нелогічна", бо ці два питання „не мають нічого спільного".

У неділю, 16-го квітня, Юлій Яхонтов, коментатор „Правди", заявив, що питання відносно невтронної бомби не може бути частиною переговорів між ЗСА і СССР щодо нового договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), бо ці питання цілком не пов'язані зі собою, додаючи, що Совєтський Союз не плянує пов'язувати цих справ.

Коментатори вказують на факт, що заяви ТАСС-у і „Правди" появилися напередодні прибуття до Москви державного секретаря Сайруса Венса, який має за завдання старатися зліквідувати деякі розбіжності між становищем ЗСА і СССР щодо САЛТ II.

Міжнародна Робітнича Організація не визнала домагань незалежної профспілки в СССР

Відень, Австрія. — Речники Міжнародної Робітничої Організації поінформували кореспондентів, що Рада цієї організації не могла задовольнити бажання 200 совєтських робітників, які, створивши незалежну робітничу спілку, шукали визнання їхньої діяльності за кордоном. „Після довшої студії документів, переданих нам Міжнародною Амнестією, — заявив речник МРО, — ми дійшли до заключення, що наша організація не може визнати незалежної профспілки в СССР, бо наша конституція не передбачає визнання індивідуальних профспілок". Владімір Клебанов, копальний робітник з Донецька в Україні, раніше заявляв, що його профспілка домагатиметься визнання Міжнародної Робітничої Організації й інших профспілок в демократичних країнах. Але уміжчасі совєтська політична поліція перевела серед невдоволених робітників масові арешти, а багатьох заслала до психіятричних заведень.

АРКАДІЙ ШЕВЧЕНКО МАВ ЗВ'ЯЗОК З АМЕРИКАНСЬКОЮ РОЗВІДКОЮ — КАЖЕ „ТАЙМ"

Аркадій М. Шевченко

Вашінгтон. — Аркадій Шевченко, народжений в Україні найвищий рангою совєтський громадянин на службі Організації Об'єднаних Націй, в якій він займав пост заступника генерального секретаря для справ політики і Ради Безпеки, вже раніше, від кількох років, мав зв'язок з представниками американських розвідчих установ, Центрального Розвідчого Агентства і Федерального Бюра Інвестигацій — інформує журнал „Тайм" на підставі свідчень неназваного колишнього розвідчого старшини, обзнайомленого з цією справою. Згаданий старшина не виявив точно характеру зв'язку Шевченка з американською розвідкою, але ствердив, що цей зв'язок включав „деяку співпрацю" з боку Шевченка та позначився рядом „більше, ніж неформальних, припадкових контактів". Журнал „Тайм" дальше подає з поінформованих урядових джерел, що Шевченко мав запропонувати передавати за 100,000 долярів річної платні інформації про одну людину, яка співпрацювала з Федеральним Бюром Інвестигації і рівночасно могла бути підставленим агентом совєтського Комітету Державної Безпеки (КҐБ), підставленим для постачання американській розвідці фальшивих інформацій. Як відомо, Аркадій Шевченко не послухав доручення совєтського уряду і відмовився від виманганого повороту до Москви, натякнувши на свої „розбіжності" зі совєтським урядом. Формально Шевченко відмовився від повороту, відкликаючись на свій статус урядовця міжнародної організації, хоча свій пост він займав за згодою і на рекомендацію совєтського уряду. Представники Центрального Розвідчого Агентства і Федерального Бюра Інвестигацій відмовилися від будьяких коментарів на тему повідомлень „Тайму" і також представники Державного департаменту заявили, що вони не забирають голосу в розвідчих справах. Згідно з інформаціями „Тайму", особа, яку американська розвідка вважала за „глибоко насадженого" свого агента в совєтському уряді, була насправді подвійним агентом, підставленим совєтським КҐБ з виразною метою постачати американській розвідці фальшиві інформації. Ця особа відома під псевдонімом „Федора".

Ернест А. Гросс, адвокат Шевченка в Ню Йорку, також відмовився від будьяких завваг на тему повідомлень в „Таймі", кажучи, що вони, ці повідомлення, „є цілком поза засягом мого знання і відповідальности".

Рівночасно з Об'єднаних Націй інформують, що Шевченко знову відмовився від повороту до Москви під час чергової зустрічі з „високим совєтським урядовцем" в адвокатському бюрі Е. А. Гросса в Ню Йорку. Тим „високим урядовцем", як і під час першої зустрічі, мав бути голова совєтської місії в ОН, Олег Г. Трояновський. Під час цієї зустрічі А. Шевченко знову мав заявити, що він поступає виключно з власної ініціятиви і на власну відповідальність, без будьякого зовнішнього натиску чи впливу і знову рішучо відмовився від повороту до Москви. Совєтський представник мав запевнити Шевченка, що його дружина зі сином і дочкою, які перебувають в Москві, не стоять жадною загрозою. З інформацій виходить, що Шевченко дальше вважає себе „міжнародним громадянином" і досі не просив політичного азилю в Америці чи будь-якій іншій країні.

ГРУЗИНИ ДЕМОНСТРУЮТЬ В ОБОРОНІ РІДНОЇ МОВИ

Москва. — Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Совєтському Союзі Креґ Вітні інформує у числі газети з 15-го квітня ц. р., що совєтські заходи систематично відсувати на задній плян грузинську мову, яка досі була офіційною мовою гордої кавказької республіки, викликав гостру реакцію населення і великі демонстрації в обороні мови і культури, які відбулися в столиці Грузинської ССР Тбілісі та інших місцевостях Грузії. Згідно з останнім телефонічним повідомленням з Тбілісі, — пише кореспондент Вітні, — в демонстрації взяло участь понад 20.000 осіб, які, зібравшись перед будинком грузинської Комуністичної партії, протестували проти конституційного проєкту, який усуває з конституції клявзулю, що зобов'язуючою мовою в республіці є грузинська мова, та заступ...

(Закінчення на ст. 5-ій)

ПОВІДОМЛЕННЯ ГЕН. ПЕТРА ГРИГОРЕНКА

До мене звертаються багато організацій і окремих осіб з проханням виступити з промовою чи доповіддю, або кудись поїхати, щось оглянути. Мені заважко самому узгіднити всі ці запрошення і дати своєчасні відповіді. Тому я сповіщаю всіх зацікавлених, що мої виступи перед українцями спонзорує в ЗСА — УККА, а в Канаді — КУК. З ними, відповідно, я й прошу погоджувати всі запрошення для мене.

Цим я, розуміється, не відмовляюсь від своєї первісної обіцянки відкликатись на запрошення ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ організацій, парафій, комітетів іт.п. без будь-якої дискримінації. УККА і КУК виконують, щодо організацій їм не підлеглих, лише функції головного плянівника. Я вірю, що українські організації між собою зможуть погодити між собою без мого втручання, і я буду подорожувати за єдиним, усіх задовольняючим пляном.

4. 13. 1978

Петро Григоренко

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Віруючі і права людини в СССР

Мабуть жадній групі людей в Совєтському Союзі не відмовляють так безоглядно прав людини, як віруючим в Бога релігійним групам, зріст яких в тоталітарній, а ще до того атеїстичній державі, дуже перешкоджає режимникам в їхній боротьбі з Церквами і вірними, які виховують своїх дітей в релігійному дусі і тим самим зміняють дуже наглядно вираз обличчя суспільства. За це їх жорстоко переслідують, побивають до крови таки у їхніх власних приміщеннях чи церквах, палять і нищать потрібні для церковних відправ речі, судять священослужителів за ,,хуліганство'', висилають до концтаборів, кидають міх кримінальників,, ,,перевиховують'' в КГБ-бівських ,,психушках'' тощо. Це тільки кілька прикладів, взятих з пересланих на Захід документів Християнським комітетом оборони прав віруючих в СССР, що його очолює священик Гліб Якунін, який останнього часу звертався також з відкритим листом до московського патріярха Пімена, закликаючи його, якщо не заступить за віруючих, то бодай засудити незаконну і негуманну дію режимників.

Тим часом великі релігійні групи, зокрема п'ятидесятники та баптисти, виявили бажання покинути Совєтський Союз і виїхати разом з родинами на Захід. Вони, покликаючись на Гельсінкські угоди і загальну Декларацію Організації Об'єднаних Націй про людські права, домагаються свого права не тільки від совєтських чинників, але також просять світову громадськість допомогти їм вирватися з неволі совєтського державного атеїзму, з країни, яка не сповняє жадних міжнародних договорів. Деякі з них за свою стійкість вже відбули по 5-10 років концтаборів, або побували у психіятричних заведеннях КГБ, намагаючись переламати совєтську впертість і викликати симпатії на Заході. ,,Ми відкрито заявляємо, — кажуть провідники релігійних груп, — що ми хотіли б залишити СССР тому, бо в ньому немає елементарних громадських і релігійних прав та свобід, а тому й немає можливости спасти навіть власних дітей та поширювати свою віру. Ми не хочемо, щоб совєтські в'язниці і концтабори стали долею наших дітей, як вони були нашою долею і долею наших батьків в останніх шістьох десятиріччях''. Прохання віруючих закінчується закликом: ,,Вільні і доброзичливі люди світу, допоможіть нам покинути СССР!''

Немає сумніву, що цей трагічний своїм змістом документ наглядно свідчить, як на практиці здійснюються свободи в СССР і як там респектують ухвали Европейської Конференції в Гельсінках. Цей та подібні інші документи і розпачливі заклики, які сотнями надходять з комуно-московської імперії, злегковажили делегації вільних країн на недавній конференції в Београді, легкодушно погодившись на підписання документу, з якого совєти викинули основний зміст — свободу людини.

Південна Африка підтримує плян ЗСА і Британії

Преторія/Дар-ес-Салам — Меншинний білий уряд Південно-Африканської Республіки у неділю, 16-го квітня, обіцяв підтримати плян ЗСА і Британії щодо встановлення влади чорної більшости у сусідній Родезії, але зазначив, що не буде робити ,,натисків'' на ,,тимчасовий'' родезійський уряд, який складається з білого прем'єра Іяна Смита та представників поміркованих чорних фракцій.

Цю обіцянку дав південноафриканський міністер закордонних справ Роелоф Бота після нарад з державним секретарем Сайрусом Венсом і британським міністром закордонних справ Дейвидом Овеном, які спільно відбувають поїздку по кількох африканських країнах. ЗСА і Британія стараються скликати загальну конференцію в справі Родезії, в якій взяли б участь представники ,,тимчасового'' уряду і лідери революційно-радикального Патріотичного Фронту.

Софія Наумович

РЕКЛЯМА І ПОЛІТИКА

Коли у нас видавнича справа, сказавши м'яко, ,,шкутильгає'', то вже вміння розреклямувати і поширити книжку серед українського читацького громадянства стоїть зовсім ,,під псом''. Тому й цікаво дізнатися, як організують продаж книжки, наприклад, французи, хоч вони поголовно читають, навіть без заохоти.

Велика паризька книгарня і видавництво ФНАК розпоряджає у своїх численних відділах, зокрема на Монпарнасі, конференційними та кінопроєкційними залями для обговорення і показу нових видань Вона запросила на 24 березня своїх читачів для обговорення двох книжок: проф. Еткінда, жида з Ленінграду, який написав книжку ,,Дисидент проти волі'' (дісідан мальгре люї) та Леоніда Плюща, українця з Києва, автора ,,Карнавалу історії'' (Карнаваль де ль'істуар). Їм до товариства, крім предсідниці, запрошено комуністичного історика проф. Аленштайна, жида, і Ф. Лефевра, критика, француза.

На перше питання, звернене до проф. Еткінда, він широко розповів, чому він ,,дисидент проти волі''. До кінця 30-их рр. йому жилося добре, був професором французької літератури у Ленінграді, членом Спілки письменників, — з усіми привілеями, належними такій людині. Згодом його становище, як і його племінників, почало гіршати, аж урешті на початку 70 рр. одного дня йому заявили, що його звільнено від університетських курсів, викинено зі Спілки письменників, а його твори вилучено з бібліотек й продажу. При тому натякнено, що він може виїхати з СССР, що він і зробив, та, прибувши до Парижу, зразу став професором московської мови, зробивши докторат на Сорбонні. Така доля, каже проф. Еткінд, постигла й Ігора Мельчука (?), найкращого лінгвіста СССР, який написав про Сахарова. Він тепер у ЗСА.

На те саме питання Леонід Плющ відповів, що українці, на жаль, не можуть виїхати з СССР так, як жиди і москалі, та що він у цьому вийняток, який підтверджує правило. А далі, своїм звичаєм, Плющ дотепно розказав, як припадково у Люврі він зустрінувся з групою совєтських студентів, переважно 60-річних, які отарою ходили під сторожею КГБ. Ця остання пізнала Плюща, тож чимскоріше, пошептавшися між собою, швидко завернула групу до інших заль. Книгарня совєтських видань ,,Гльоб'' добре заробляє на висилці до СССР творів пів-дисидентів Кавєріна, Окуджави та ін., що їх там не можна дістати. Але президент Франції дарує авто синові Брежнєва... а французькі комуністи не обороняють навіть комуністів, переслідуваних у СССР.

Тут слово забрав Ф. Лефевр, що комуністи навіть в ім'я марксизму не можуть протестувати, бо СССР не має нічого спільного з марксизмом, це не соціялістична країна, якою на Заході була, напр., Швеція, це тип держави, якого ми тут не хочемо, треба зірвати з минулим марксизмом.

Виступ проф. Еленштайна, комуніста й історика СССР, який і написав дуже критиковану у Франції ,,Історію СССР'' — був прийнятий кількакратними вигуками з боку публіки, зокрема ж, коли він звалював усе на ,,брак досвіду у науковій праці'', бо ,,не вистачить бути проти комунізму'', а треба ,,аналізувати'' Це факт, що в СССР немає волі політичної, але чому мої товариші-історики дивувалися, що я написав про Сталіна, або, що я був на ,,Бєнналє дисидентів'' у Венеції разом з Плющем? На запитання Ф. Лєфевра до проф. Еткінда, чи у СССР існує соціялізм, цей останній, замість прямої відповіді, зацитував слова Жоржа Марше на телевізії, до журналіста Ель Кабаша, що там соціялізм ,,в іншій формі'', як того хочуть французькі комуністи''. Натомість Еткінд заперечив начебто в СССР існувала якась ,,ідеологія'', про яку писав Солженіцин. Нічого подібного немає, бож ідеологія пов'язана з ідеєю, а там тільки структура і театр абсурду, замість соціялізму. Лєфевр додає, що замість ідеології панує ,,фразеологія і догма'', а не ідея. Еткінд звертається до Плюща, що і справді на Заході нас багато дечого дивує, але хіба це недобре, що вони вийдуть з цієї залі без того, щоб опинитися в ,,чорному вороні''? Плющ погоджується, але все таки підкреслює, що партії, зокрема ліві, маніпулюють прилюдну опінію''. Щождо політичної волі, то заборонили виступати на телевізії новому філософові Глюксманові, бо тоді у Парижі був Брежнєв, а Шірак заявив Плющеві, що ,,це неморально виступати супроти своєї батьківщини'' та що він ,,перешкоджає совєтсько-французькій дружбі'', зовсім ,,так само, як і Марше накинувся на мене, що, критикуючи французьку компартію, я вмішуюся у французькі справи''.

У тому місці молодий французький комуніст-активіст поставив запитання до Еткінда і Плюща, ,,чому вони не діють разом із французькими комуністами?'' На це Еткінд сказав, що він з ними у зв'язку, тільки зле, що ,,їм бракує аналізи марксизму'', бо де гарантія, що

(Закінчення на ст. 6-ій)

ЗА РІВНІ ПРАВА ЧОЛОВІКІВ

(М. Р.). — У стокгольмській підземці можна бачити афішу, на якій зображені три молоді мужчини, що розмовляють собі під голим небом, а рівночасно піклуються про своїх немовлят у дитячих візочках. Напис на афішах каже: „Батьки на відпустці з нагоди народження дитини''. Ця афіша це частина кампанії, яку ведуть шведські власті для усунення традиційних різниць між жінкою і мужчиною в ділянці праці, вдома та в публічному житті. Коли у Швеції народиться дитина, мама — або батько — дістають дев'ятьмісячну відпустку. Службовці Суспільного Обезпечення старалися переконати батьків, щоб користали з того обезпечення — себто, щоб залишалися вдома й допомагали піклуватися новонародженою дитиною, одержуючи за те 90% нормальної заробітної платні за час такої відпустки. Деякі працедавці не ставилися прихильно до того закону. Деякі, головно з приватних підприємств, вказували, що батькові, який користає із своїх законних прав відносно дитини, прийдеться тяжко авансувати. Тим часом багато шведських жінок швидко стали займати становища в ділянках праці, в яких досі домінували чоловіки: по фабриках, у священстві та в політиці. Вони готовляться повалити звичаї або правні перешкоди, які виключають їх від військової кар'єри і провідних становищ у торговельних юніях, які ті становища займають службовці з білими ковнірами. Сьогодні шведські жінки становлять більше ніж 40% робочої сили країни. Дві третини жінок т. зв. продуктивного віку виконують бодай частинну роботу.

Спеціяльною повчальною програмою міністерство праці радить наймати жінок, як теж чоловіків для промислових робіт і заохочувати молодих мужчин поступати на поля, в яких домінували жінки, як, напр., піклування й опіка дітьми передшкільного віку. Одначе перешкоди, які приходиться валити, є психологічні й заторкують ролі чоловіків так само, як і жінок. Міністер праці й заступник прем'єра Пер Альмарк з'ясував те все так: „1970-ті роки можна назвати декадою визволення жінок, але 1980-ті роки будуть декадою визволення чоловіків''. Він натякав так на права батька відмовлятися від частих надгодинних робіт, довгих бизнесових поїздок і різних добровільних форм роботодавця, щоб так здобути аванс, часто зі шкодою для гармонійного родинного життя і тіснішого співжиття з власними дітьми. Альмарк, як голова Ліберальної партії, часто ставав в обороні рівноправности як жінок, так і чоловіків. З початком 1978-го року він задивував шведів своєю заявою, що після 20 літ безперервної політичної праці покидає політичне життя, головно тому, що його втомило те, що мусів жертвувати друзів і родину для 80-годинного тижня праці.

Від довгого часу шведи були за тим, щоб скоротити години праці для молодих матерів і батьків, у яких є діти передшкільного віку. Одначе непорозуміння між торговельними юніями, роботодавцями й жіночими групами, як теж біжуча рецесія затримували полагодження цього питання. Уряд старається, щоб парлямент ухвалив закон, який гарантував би родичам право зменшити собі робочі години із застереженням, що не втратять своєї праці. Той закон також дозволятиме родичам брати для себе 18-місячну неплатну відпустку й забороняє роботодавцям переводити їх на нижче платну роботу після їхнього повороту. В лютому місто Стокгольм перше перевело правило, яке дозволяє службовцям міської адміністрації, в яких є діти передшкільного віку, скоротити свій нормальний день праці з вісім на шість годин.

Від 1947-го року Швеція мала систему „обезпечення родичів'', яка замінила раніший материнський допомоговий плян. Кожний раз як народиться дитина, мати й батько можуть погодитися між собою так, що кожне з них візьме для себе шість- пізніше сіммісячну відпустку з 90% заплатою від нормальних заробітків, або мінімум 25 крон (коло 5 дол.) денно для тих, що не мають прибуткового зайняття. Минулого року, не зважаючи на рецесію, несоціялістичний уряд ухвалив пляни поширення платної відпустки на дев'ять місяців, які обов'язують від січня 1978-го року. З тієї 9-місячної відпустки один місяць буде платний найменшою заробітною ставкою 32 крони (понад 6 дол.) денно, а решта по 90% заробітної платні. Три з дев'яти місяців можна використати так, що признačиться їх на вісім перших літ дитини, звільняючись від праці на ввесь день, або працюючи частину дня. Вісті, подані урядом, доказують, що в 1974-му році всього 2% батьків користали з свого права одержати відпустку з нагоди народження дитини, але до 1977-го року ця пропорція зросла більше як на 10 відсотків.

СТАНОВИЩЕ УДР У СПРАВІ ВІЛЬНИХ ПРОФСПІЛОК У СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ

У січні 1978 року Володимир Клебанов, профспілковий діяч в Україні (Донбас), повідомив західніх кореспондентів у Москві, що під його керівництвом створилася перша в історії Совєтського Союзу вільна профспілка, яка поставила перед собою завдання — звільнити робітників і службовців від визиску на підприємствах. Разом з тим В. Клебанов звернувся із закликом до профспілкових діячів Заходу, і особливо до президента об'єднаних профспілок ЗСА Дж. Міні, щоб вони пішли назустріч цій ініціятиві і визнали новостворену спілку шляхом прийняття її до складу міжнародного профспілкового руху.

Між тим зі Совєтського Союзу надходять вісті, що політична поліція перевела арешти серед членів Спілки (хоч її постання та діяльність є згідні з конституцією СССР).

Ми, Український Демократичний Рух, познайомившися з цією справою, висловлюємо занепокоєння, щоб совєтський поліційний режим не задушив великого почину ще поки він встигне розвинутися.

З другого боку, ми гордимося тим, що робітники України, а за ними й працюючі цілого Совєтського Союзу, вступили на шлях оборони своїх пограбованих прав. Ініціятива В. Клебанова і його однодумців є, незаперечно, одним із важливіших виявів руху за людські права, який усе з більшою силою поширюється по всьому світі.

Починаючи з большевицького перевороту в 1917 році аж по нинішній день, робітники, службовці, селяни - колгоспники та й узагалі всі трудящі позбавлені права боронити своїх життєвих інтересів від працедавця - держави. Профспілки в Совєтському Союзі, які за своєю формою нібито є заступниками інтересів працюючих, на ділі є спільниками їх експлуататорів, бо є вони державними організаціями, керованими тим самим партійно-бюрократичним апаратом, який є власником цілої держави, всіх її багатств.

Занепад профспілкового руху в Совєтському Союзі відбувся якраз у той час, коли він на Заході зазнав найбільш бурхливого розвитку, коли став партнером при розподілі суспільного доходу, коли досів право переговорювати з працедавцями від імени всіх організованих робітників і коли, користуючися правом страйку, став співвирішувати долю підприємств і економічного розвитку західніх суспільств. Профспілки на Заході досягли того, що добробут робітників піднявся до небачених досі в історії людства висот.

Інакше в Радянському Союзі. Там страйки заборонені (а хто зважиться на них — розстрілюють на вулицях, як це сталося в Новочеркаську 1962 року), колективних переговорів у справі зарплатні нема. Платні в СССР у кілька разів нижчі порівняно з платнями в ЗСА і в інших розвинутих країнах. Гігієнічні умовини на підприємствах незадовільні, засоби безпеки праці недостатні, охорона здоров'я як слід не організована, години праці задовгі, ставлення начальства до робітника грубе. Під видом добровільности і патріотизму керівники підприємства змушують робітника працювати додаткові години без винагороди, а часто вимагають від нього жертвувати дні відпочинку.

І от тому ми, підписані, радіємо, що робітники в Совєтському Союзі вирішили взяти у свої руки свою долю, що хочуть вільних неконтрольованих профспілок, що вимагатимуть прав на збірні переговори з працедавцем. Це бо єдиний шлях, який доведе обезправлених злидарів до добробуту, до одержання належного їм пайка при розподілі народного доходу.

Ми зробимо все, що в нашій силі, щоб допомогти їм, щоб розбудити совість західніх людей і штовхнути їх на оборону великої ініціятиви В. Клебанова. А тим часом закликаємо українські організації та поодиноких осіб, щоб вони зверталися до професійних спілок і особливо до Дж. Міні з проханням визнати новопосталу Профспілку, щоб дати їй міжнародне визнання.

Ню Йорк, квітень 1978

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОГО ДЕМОКРАТИЧНОГО РУХУ

д-р Атанас Фіґоль, мґр Роман Ільницький, д-р Михайло Воскобійник, д-р Роман Барановський, д-р Олег Волянський, д-р Олег Федишин, інж. Ірина Шох, д-р Євген Перейма

Михайло Кушнір

НОВА ЛІВИЦЯ Й ДИСИДЕНТИ

II

Неможність проб ідентифікації зробітничою клясою Америки для американської ,,нової лівиці'' — ця сама проблема, супроти якої станула і стоїть західньонімецька, чи французька ,,нова лівиця'', не виникає, очевидно, з зовнішньої нерозпізнавальности пролетаріяту в масі суспільства.

Не йдеться, очевидно, в цьому випадку про відрубність вигляду, обичаїв і стилю життя робітників, які могли, але не мусіли, різнитися в перших декадах біжучого століття від аналогічних цих середніх верств. Ще в міжвоєнному періоді німецький чи французький робітник, які носилися як кожний середній берлінський чи марсильський буржуа, мав у своєму способі буття висловлювання, жестах і реакціях щось, що відрізняло його від представників інших суспільних верств. Це торкалося в першій мірі великопромислового пролетаріяту. Але це були роки, які в стосунку до гвалтовного цивілізаційного скоку пізніх п'ятдесятих і шістдесятих років становлять вже відлеглу епоху. Пролетаріят міжвоєнного періоду не був вже віддавна пролетаріятом, який відповідав схемам Маркса й Енґельса, але все ж таки він зберіг певну відрубність, що виникала з характеру праці в великих заведеннях; з почуттям почуттям диспропорції між суспільною вагою виконуваної праці і його суспільною позицією. Старе гасло про авангардну ролю робітників і їх історичної ролі переформувати старе суспільство на нове — без визиску, при стосованих тоді супроти них безоглядних методів експлуатації, залишилося надальше резервуаром, що насичував клясову свідомість і робітничу солідарність.

В якомусь сенсі марксисти самі підтягли коріння своєї зростаючої наприкінці XIX і перших десятиріччях XX століття могутности. Вони вчинили це двоторово. Першим чинником, що постепенно притуплював вістря клясових антогонізмів, був факт, що навіть найрадикальніші робітничі партії, що боролися за кінцеву ціль — повалення капіталізму, мусіли мобілізувати і приєднувати маси чимсь ближчим і практичнішим від соціялістичної панацеї, а саме: поправкою економічного буття в капіталізмі. У висліді, в перших періодах марксисти, а особливо діячі, що належали до комуністичного крила, виявилися значно активнішими в осяганню тієї другої цілі, ніж представники реформістичних партій, для яких поліпшення долі робітничої кляси в капіталістичних умовинах мало бути головною ціллю. Отже, в міру цього, як популярність комуністичних партій, як безкомпромісово змагаючихся за поправу робітничих інтересів в капіталізмі, — росла, спричинюючи поширення їх рядів, збільшувався добробут пролетаріяту, а остаточна ціль — повалення капіталізму ставала щораз більше абстрактною поволі набираючи обрядових ціх.

Загострення суспільних конфліктів і зріст популярности політичних цілей комуністичних партій принесла криза між двома війнами. Але це був короткий період. Кінець надіям революційного перевороту зробив з одного боку фашизм, а з другого — приклад і взір Совєтського Союзу. Злочинний, кривавий сталінський режим і масовий терор довели до першої кризи в комуністичних партіях і заломання віри в те, що альтернатива комунізму може бути чимось ліпшим від еволюційного капіталізму. Історія ранніх повоєнних років аж до моменту устабілізування капіталізму на Заході принесли дальше постепенне розтоплювання робітничої кляси в середніх верствах розвинених капіталістичних держав. Але остаточна фаза затрачення суспільного обличчя пролетаріяту наступила на Заході від половини п'ятдесятих років. Її принесла насправді нова технологічна революція у формі посиленої механізації промислу, що враз із швидким розвитком кібернетики і поступів електронічного промислу. Переміна давніх робітників у працівників, які обслуговують максимально змоторизовані устаткування, що не вимагає довготривалого здобування кваліфікацій, цілковито змінила традиційне вже з XIX сторіччя, а з першої половини XX сторіччя поняття робітничої кляси. Враз з цим наступив дальший зріст узагальнення добробуту. Тепер, середньо заробляючий робітник на Заході і який користає з усіх цивілізаційних здобутків, веде вигідне життя, що нічим не відрізняється від стилю життя дрібних підприємців і купців. Суспільна верства, відома під назвою ,,робітничої кляси'' зазнала не тільки ґрунтовних якісних переображень, але фактично розпорошення в новочасному капіталістичному суспільстві. Марксівська дефініція ,,пролетаріяту'', коли йдеться про формальні ціхи, що окреслюють функцію робітників в процесі продукції, зобов'язує надалі. В цьому сенсі, з точки бачення термінологічних критеріїв, пролетаріят на Заході існує. На жаль, для речників повалення капіталізму втримання незміненої ситуації в світі чисто конвенціонально й абстрактно устійнених понять є невеликою потіхою.

До знищення ,,капіталістичного естаблішменту'' не бракує охочих. Їх можна знайти в викладових залях, на семінарах, а навіть у середніх школах. Можна їх теж віднайти посеред тих, які в ЗСА становлять особливу, нового роду верству ,,люмпен-пролетаріяту'' — себто людей, що не хочуть, бо не мусять працювати, бо програма розбудованої суспільної допомоги дає їм цілковито безкоштовне утримання і дім, включаючи таке удогіднення як телевізія.

Існування елементів, що змагають до повалення капіталістичної системи на Заході, з беспірним фактом, хоча кадра виселекціонованих ребеліянтів кількісно представляється незвичайно убого, а в країнах Західньої Европи виказує навіть маліючі тенденції. Лідери ,,нової лівиці'' не є спроможні знайти цього, що, згідно з визнаваними ними критеріями, є умовою кожної революції — її рушійних сил. Чи провідники ,,нової лівиці'' здають собі справу зі своєї ізоляції і з цього, що їх революційні кличі не знаходять суспільної адреси з браку робітничої кляси? Важко на це відповісти, бо крайньо опозиційні угруповання часто піддержують люди, що не погоджуються на їх екстремістичні наміри, але приєднуються до них задля певних окреслених, обмежених цілей. Наприклад, в ЗСА такою ціллю була непопулярна в'єтнамська війна. Під цим гаслом ,,нова лівиця'' могла ініціювати марші й протести, завжди рахуючи на велику френквенцію учасників. В викладових залях — ,,нова лівиця'', будучи серед студентів великою меншістю, панувала неподільно, бо до її рядів зараховувалося велике число інтелігентних, активних молодих людей.

Революційні рухи завжди переходять ембріональні періоди, творячи впродовж якогось часу вузькі елітарні групи, але ,,нова лівиця'' є посівом, киненим на ялову почву нової капіталістичної дійсности, яку цивілізаційні процеси довели до того, що в мові руїнників всяких старих порядків називається ,,філістерством мас''.

Деякі прихильники руху здають собі справу, що найбільший опір, що його зустрічають, не походить з боку влади, яка насправді трактує опозицію куртуазійно, але з боку публічної опінії. Властиво, це не опір, але щось значно гірше — пасивність і цілковита байдужість супроти пориваючих кличів. Тому велике число активістів ,,нової лівиці'', коли не знає, то якимсь способом відчуває факт, що в намаганні зреволюціонізувати маси стоїть перед непорушним муром. Що робили деякі фанатики, опановані почуттям місії, що не знаходила жадного відгомону в народі? Товкли головою об мур. Таким чином народжувався терор.

Ширшим, менше сфанатизованим рядом прихильників ,,нової лівиці'', що відчувають свою ізоляцію, вистачає маніфестувати легковаження для філістерського міщанського суспільства шляхом найрізноманітніших екстраваганцій. Вони родяться деколи, як у випадку руху гіппісів, з погорди для цивілізації, без уваги на її суспільну форму. Ці реакції відносно невинні. Натомість бувають індивідуальності, які не можуть погодитися з фактом політичної ізоляції і непопулярности своїх цілей, що видаються їм такі прості й очевидні. Акти терору, ареною яких були недавно американські міста, є симптомом цього, а водночас доказом десперації і почуття безсильности, в якій знайшлась найбільше сфанатизована частина ,,нової лівиці''. Але терор політично і фактично не знаходить в ЗСА жадного оправдання. А втім, терором можна людей настрашити, але не можна перемінити їх у своїх прихильників.

[Продовження буде]

ДЕЛЕҐАТИ ТА ЇХ ЗАСТУПНИКИ НА XXIX ЗВИЧАЙНУ КОНВЕНЦІЮ УНСОЮЗУ

затверджені Головним Екзекутивним Комітетом УНСоюзу

Відділ	Ім'я і прізвище делеґата	Ім'я і прізвище заступника
1 — 98	Катерина Нанкінвел	Григорій Валік
3 — 12	Данило Слободян	
4 — 85	д-р Василь Вереш	
5	Микола Хоманчук	Іван Чуба
	ред. Володимир Левенець	Маріян Курочка
	Маріяна Климишин	Андрій Малан
6	Іван Пециляк	Іван Виджак
7	Адольф Словік	Олена Словік
8	Марія Кульчицька	Зенон Ціховляс
	Михайло Шашкевич	Богдан Вітюк
9 — 31	Володимир Саляк	Михайло Стах
10 — 248	Константин Хільченковський	
13	Павло Шевчук	Стенлі Мочульський
	Іван Карабін	Михайло Демчар
14	Михайло П. Отрок	Михайло Й. Отрок
	Володимир Роговський	Володимир Адамкевич
15	Остап Зинюк	д-р Ярослав Ґелета
16	д-р Василь Лучків	Іван Дарнобід
17	пастор Олекса Р. Гарбузюк	Антін Коцепула
19	Д-р Роман Олесницький	
20	Роман Куропась	Павло Биц
	Тамара Куропась	Ярослав Дужий
21	Володимир Мельниченко	Юрій Пригода
22	Гелен Б. Олек	Ярослав Хлипняч
	Іван Ґавалюх	Анна Каган
25	Квітка М. Стецюк	ред. Іван Кедрин-Рудницький
	Олена Гентіш	ред. Зенон Снилик
	Петро Постолюк	д-р Василь Тершаковець
27	д-р Володимир Сенежак	Олександер Лісевич
29	Ольга Маліщак	Григорій Ґрозьо
30 — 409	мгр Роман Дяків	Дженет Боленд
32	Михайло Хомин	Кляра Хомин
	Вячеслав Лебідь	Михайло Сапіга
33	Софія Оріх	Роза Будріх
34 — 201	інж. Лев Блонарович	Роман Тенетило
35	Богдан Вовчик	Іван Жалева
36 — 66	Петро Лещишин	
37	Анна Гнатюк	Ольга Г. Люстер
	Ольга Осередчук	Анна Б. Реклайтис
38 — 202	Степан Ґонза	
39	Іван Пиндус	Ярослав Величко
	Іван Пігуляк	Микола Проскуренко
40 — 290	інж. Роман Ю. Свистун	Михайло Хома
42	Петро Головачук	Степан Андрусишин
	Іван Блиха	Варвара Тижбір
	Іван Хомко	Анастазія Марущак
43 — 477	Володимир Сиваник	Богдан Пішак
44 — 247	Мартин Шишка	Михайло Косовський
45	Микола Пришляк	інж. Мирон Ганушевський
	мгр Василь Колінко	Степан Мадилюс
47	Роман Гарас	Стефан Муха
	Катерина Вайтгед	Іван Ганич
48	Степан Івасечко	Микола Дубик
49	Степан Вовк	Микола Юречків
50 — 134	Дора Трипняк	Лідія Козак
51	Михайло Ольшанський	Осип Шарун
	Володимир Шевчик	Омелян Яценків
53	о. Степан Крисалка	Сидір М. Тимяк
	Карло Сачко	Михайло Баран
54 — 150	Василь Добчанський	Володимир Гуска
55	Адам Ціздин	Михайло Смоляк
56	Петро С. Когут	Катерина Медвідь
57	Михайло Савків	Роман Мацюк
59	Тарас Сливінський	Михайло Галькевич
	Дмитро Стець	Ярослав Гура
63	Михайло Турко	Марта Луковська
	Емма Турко	Павло Келляр
64 — 97	Іван Бурній ст.	Емілія Табачук
65 — 435	Франко Федаш	Степан Курляк
67 — 250	Володимир Пепюк	Микола Чуйко
70	Микола Шеремета	Григорій Бура
75	Богдан Верещинський	Дмитро Івасишин
76	Юлія Демчук	мгр Омелян Ґрубський
	Володимир Боярський	Василь Гнатів
78	Іван Петрунцьо	Стела Пецович
	Марія Петрунцьо	Михайло Терефінко
81 — 148	Антон Лукіянчук	
82 — 46	Ольга Марущак	проф. Іван Сквіртнянський
83	Андрій Кушнір	Василь Кушнір
	Петро Ткач	Іван Кусень
86	д-р Іван Сєрант	Михайло Демків
88	Володимир Квас	проф. Роман Чучкевич
	Володимир Берізка	Микола Василик
90	Іван Височанський	Йосиф Сидор
91 — 145	Степан Олійник	Павло Тетанич
93 — 264	Іван Данилюк	о. Андрій Бек
94	Роман Татарський	Іван Цар
	Едвард Борискевич-Бойд	Мартін Новаківський
	Володимир Борсикевич-Бойд	Михайло Бабій
96	Микола Драпала	Йосип Полатайко
99 — 169	Василь Валіґун	Василь Стефурин
100 — 395	Андрій Цебак	Стефанія Лісович
101 — 369	Іван Ґулич	Ева Гагн
102	Микола Бобечко	д-р Андрій Жгута
	Марія Попович	Ілько Жгута
104	Степан Мисак	Корнило Галушка
105	Йоан Ракочий	Михайло Процюк
106	мгр Володимир Ничай	о. Богдан Коцур
	Андрій Іванюк	Богдан Олексюк
	Михайло Марчук	Микола Кикіш
107 — 499	Василь Кушнір	
109 — 119	Володимир Звірик	Ольга Мамрич
112	Еланора Совчик	Дженні Бочар
113	Іван В. Ярчак	Андрій Г. Крінок
	Карло Б. Гаванчак	Михайло Кеба ст.
114	інж. Володимир Бережан	Василь Маслайчук
	Іван Сірик	Олекса Василів
	Христина Козій	Юрій Боєчко
115	Петро Бабич	Степан Забінський
116	Степан Шилкевич	Сильвестер Петруняк
120	Володимир Рефт	Антін Кашівський
	Володимир Древна	Іван Фечушак
121	Карло М. Кобіто	Петро Стехнович
	Тереса Грещук	Джун А. Кобіто
123	Софія Голик	Варвара Мазарела
124 — 333	Олександер Бала	Володимир Боберський
125	Ґлорія Пащин	Мілдред Баня
127	Марія А. Гаравус	проф. Ол. Бережницький
	Василь Шарван	Петро Гаравус
	Дмитро Ганущак	Михайло Артимович
128 — 62	Михайло Ґлова	
130	Юрій Юрків	Мирон Фенчин
131	інж. Лев Боднар	Осип Панчишин
	Микола Сенчишак	Ярослав Коноль
133	Ярослав Леськів	Микола М. Козюпа
136 — 167	Михайло Сорока	Іван Вельган
137	Степан Колодруб	Григорій Пращик
144	Маргарита Е. Чомко	Микола Чомко
146	Григорій Корбяк	Володимир Ворик
	Петро Шнурівський	Оксана Тарнавська
147	Іван Гуцайлюк	Катерина Ґуцайлюк
	Анна Сеган	Іван Сеган
151 — 318	Анна Пипюк	Теодора Демчук
153	інж. Іван Скіра	Володимир Зуляк
	Богдан Артимишин	Микола Прасіцький
	Михайло Гись	Володимир Вовнянка
155	Михайло Фединишин	Микола Степась
	Михайло Ікало	Петро Еліско
	Семен Дзьоба	Іван Е. Фединишин
156	Володимир Крамар	Михайло Единак
157 — 335	Теодор Чурма	о. Е. Писар
158	Емілія Саноцька	Михайло Кіт
	Петро Польний	Федір Лукіянський
161	Степан Мельник	Михайло Гладьо
	Стенлі Прокопович	Іван С. Антушак
	Ричард А. Джула	Петро Садовий
163	Яким Козел	Катерина Семен
164	Тимко Бутрей	Евген Янковський
165 — 417	Марія К. Пелехата	
168 — 294	Іван Бабин	Петро Баралецький
170	Галина Гаврилюк	Осип Зубрицький
	Дмитро Дидик	Ольга Доманська
171	Стела Раєн	Нелі Джан
	Ґеновефа Куфта	Анна Фріц
172 — 332	Василь Осадчук	
173	Петро Щерба	Ірина Щерба
	Евген Щерба	Евстахій Гусак
174	д-р Атанас Слюсарчук	д-р Осип Бойчук
	інж. Евген Кульчицький	Михайло Мушинський
175	Ярослав Базюк	Петро Семеген
	Василь Папіж	Роман Грицай
176	Михайло Остап	Григорій Чомко
177 — 73	Іван Лаба	Олекса Ґ. Пшновський мол.
178 — 210	Марія Беднарчук	
179 — 476	Петро Лотоцький	Михайло Маряк
180	Ґеновефа З. Жеребняк	Григорій Жеребняк
182	Григорій Клименко	Павло Войнов
183	Петро Залуга	Богдан Фльорчук
	Дмитро Кошильовський	Іван Морда
184	Богдан Ластовецький	Іван Ґідей
191	Расел Колодій	Яків Спяк
	Евген Наболотний	Роман Гарасимяк
192	Ярослав Сенишин	Михайло Цюпка
194	Михайло Салдан	Володимир Копчинський
	Михайло Юзенів	† д-р Володимир Нестерчук
	д-р Ярослав Падох	Андрій Винник
200	Іван Пригода	проф. Тиміш Білостоцький
204	д-р Василь Палідвор	мгр Михайло Шпонтак
	д-р Аскольд Лозинський	Софія Карплюк
	мгр Орест Питляр	д-р Олександер Соколишин
206	Лев Гардінг	Іван Гардінг
	Володимир Кіндефорський	Михайло Гардінг
213 — 413	Володимир Козак	Марія Фера
214	Омелян Твардовський	Іван Стефуришин
216	Богдан Одежинський	Олекса Стороженко
217	Теодор Кубарич	Степан Васьків
	Дмитро Пристай	Гнат Лопатка
218 — 74	Йосиф Темник	
219	Марія Т. Юров	Осип Воробець
220	Едвін Е. Блідий	Михайло Босий
	Петро Ґут	Мирослав Пітула
221	Захар Колодій	Петро Куліш
	Василь Гавдьо	Остап Івахів
	Марія Шпікула	Галина Карачевська
222 — 328	Ярослав Кришталович	Богдан Ковч
223	Іван Гринчишин	Магдалина Микулин
224 — 132	Йосиф Ірха	Михайло Смерека
226	о. д-р Павло Бабяк	Богдан Громик
230	Петро Ліщак	Василь Прокопик
	Михайло Мартинишин	Іван Ліщак
233	Марія Дейчаківська	Віктор Влашин
	Богдан Дейчаківський	Іван Черкас
234	Іван Іваник	Іван Солтівський
235	Михайло Бобер	Йосиф Бобак
236 — 185	Михайло І. Шкирпан	Семен Телех
237	Михайло Крика	Ева Юзич
238	Анна Ремік	Олеся А. Вонз
	Василь Міґован	Данило Бортник
239	інж. Володимир Винницький	Анастазія Жилава
240	Михайло Кігічак	Максим Задойний
	Василь Ліщинецький	Степан Кікта
	Володимир Якима	Василь Сікора
242	Йосип Чабан	
	Михайло Маргам	
243 — 110	інж. Антік Гайдук	
245	Михайло Мартиненко	Петро Булат
	Микола Голінко	Николай Косович
251	д-р Юрій В. Оришкевич	
253 — 207	Марко Ганущак	
254	Василь Романишин	Михайло Нелько
256 — 433	Кирило Безкоровайний	Данило Заверуха
257	Петро Сильчак	Пресила Сильчак
	інж. Августин О. Рудник	Михайло Гира
259	Юлія Ґуглик	Роза Пітула
261	Іван Васюрко	Петро Аркотин
266	Володимир Варшона	Ігор Римарук
	Семен Когут	Василь Яримішин
267	Володимир Клозник	Ярослава Толопка
	Іван А. Флис	Юрій М. Васильців
268	Еміль Барилка	Демян Зазуляк
270	Степан Островський	Аніта К. Роїк
271	Іван Чопко	Йосиф Більський
272 — 382	Теодор Литвин ст.	Катерина Гарбіст
274 — 140	Галина Сенедяк	Іван Сенич
276	Степан А. Іваницький	Захарій Коваль
	Іван Новаковський	Франко Ґебет
277	Семен Кравець	Микола Мединський
	Тиміш Мельник	Ярослав Гук
	Володимир Василенко	Степан Гарасимів
278 — 211	Євгенія Ваславська	Василь Каранович
281	Мирон Сірий	Михайло Голубець
282 — 495	Катерина Лукач	
283	Юрій Г. Гавришків	Тарас Гриник
284 — 308	Іван Василюка	Петро Івасишин
285 — 89	Олекса Скібіцький	
286 — 196	Павлина Балютянська	Михайло Д. Вархол
287	Богдан Ясінський	Данута А. Ясінська
	Мелянія Мілянович	Неоніля Х. Сохан
288	Володимир Заґвоський	Дмитро Мушастий
289	Василь Б. Гузар	Стела А. Гузар
291	Віра Напора	Григорій Головка
292	Стефанія Федик	Осип Рудницький
	Теодор Тимочко	Андрій Кульчицький
	Микола Ціко	Михайло Березовський
293	Іван Хома	д-р Володимир Душник
	Андрій Данильчук	Катерина Плішак
295	Евстахій Мотрович	Микола Шабловський
296 — 24	Петро Лобур	Степан Н. Щур
301	Петро Врублівський	Юрій Паславський
303 — 309	Василь Лещук	Линда І. Лещук
304	Марія І. Гнатик	Роман Конотопський
305	Маргарета Гентош	Керол А. Данлап
	Йосиф Гентош	Дарлін Дейвісон
306 — 142	Анна Зуйко	Мирослав Маркович
307	Дмитро Галонжка	Дмитро Мельник
316	Володимир Гавриляк	Іван Куцій
	Іван Сверида	Іван Л. Ґалюга
	Іван Новак	Богдан Рудий
317 — 203	Микола М. Велич	Ольга Жук
320	Іван Малко	Павло Фенцяк
	Теодор Хай	Володимир Сушко
321	Дмитро Цюк	Йосиф Яворський

(Закінчення на ст. 4-ій)

Садат закликає ЗСА до посилення заходів в справі замирення на Близькому Сході

Каїр/Єрусалим. — Єгипетський журнал „Октобер" у виданні з неділі, 9-го квітня, помістив інтерв'ю з президентом Анваром ель-Садатом, в якім єгипетський лідер твердить, що замирення на Близькому Сході неможливе без допомоги Америки і закликає уряд президента Картера посилити свої заходи щодо зліквідування застою у мирових переговорах між Ізраїлем і Єгиптом. Твердячи, що „Америка держить у своїх руках майже всі карти" щодо замирення, Садат підкреслив, що він особисто не послабить своїх старань відносно встановлення „справедливого і тривалого миру на Близькому Сході".

Єгипетський президент вказав, що ЗСА „доказали свою безсторонність", коли причинились до того, що Рада Безпеки Об'єднаних Націй схвалила резолюцію, закликаючи Ізраїль негайно відтягнути свої військові частини з Південного Ливану. Садат висловив надію, що Америка зуміє „зробити щось подібного в справі розв'язки довготривалого конфлікту на Близькому Сході".

Єгипетські засоби масової інформації протягом останніх кількох днів натякають, що Америка розпочне нові дипломатичні заходи в справі відновлення безпосередніх переговорів між Ізраїлем та Єгиптом, які перервано в січні цього року. Ряд газет помістили вістку, що президент Картер обіцяв Садатові, що ЗСА представлять свої власні пропозиції щодо замирення, якщо Єгипет та Ізраїль не зможуть зліквідувати розбіжностей між їхніми становищами. Білий Дім покищо не підтвердив цих заяв єгипетської преси.

Протягом останніх днів Ізраїль теж кількакратно звертався із закликами до ЗСА, але в справі відтягнення ізраїльських військових частин з Ливану. Єрусалим твердить, що не може виконати резолюції Ради Безпеки ОН і негайно відтягнути свої частини з усіх ливанських територій, а робитиме це поступово, аж поки військові з'єднання нейтральних країн НАТО не займуть позицій, що їх тепер держать ізраїльські частини. Ізраїльські дипломати у Вашінгтоні та в головній квартирі ОН у Ню Йорку заявили, що якщо Ізраїль негайно відтягнув би свої війська, то палестинські партизани знову вживали б південну частину Ливану як базу для своїх нападів на ізраїльську територію. Тому, не зважаючи на критику з боку генерального секретаря ОН Курта Вальдгайма, Єрусалим плянує тільки частинне відтягнення своїх військ із „зони безпеки" в Ливані і закликає уряд ЗСА підтримати пляни Ізраїля на форумі Об'єднаних Націй.

УЗО у Клівленді в ювілейним році

За звичаєм п'ятдесятлітніх Українських Злучених Організацій — Відділу УККА у Клівленді, цьогорічні ювілейні загальні Збори цієї місцеві централі відбулися 31-го березня ц.р. у залі Осередку СУМА в Пармі, у присутності 38-ох делеґатів від 33-ох організацій. Як і випадає ювілейному зібранню, Збори пройшли у найбільшій одногідности і були виявом спільного голосу зорганізованої української громади у признанні за проведену у минулих 12-ти місяцях суспільну роботу у громадському секторі.

Збори відкрив голова УЗО адв. д-р Богдан Футей і після вступних формальностей передав ведення вибраній Президії у складі професорів С. Воляника, д-ра М. Папа і Я. Кльованого із секретарями П. Присяжним і проф. А. Фединським. В атмосфері згоди у громаді Президія не мала трудности провести усі 15 точок програми за дві і пів години. Із звітів Управи (д-р Футей, Ол. Кусякова, д-р Б. Раковський, мгр В. Ліщинецький, інж. Р. Возняк, проф. А. Фединський і С. Кікта) делеґати організацій дістали сумаричний образ діяльности УЗО, яка охопила влаштовування традиційних національних імпрез в пошану Т. Шевченка, Листопадового Чину і Державности 22-го січня, збирання „податку" до УНФонду при УККА (з округи вплинуло майже 4,000 дол.), та співучасть у Тижні Поневолених Націй і Федерації Культурних Городів.

З великою посвятою діяла референтура молодих громадян — Українська Рада Людських Прав під проводом проф. Андрія Фединського та інших, яка відбула на Ринку в літі протестаційне віче, а 12-го січня голодівку. Поїздка до Беоґраду в часі світової конференції, де А. Фединський і А. Мішталь були арештовані і депортовані з Юґославії, принесла бажаний розголос у світі. Через „Банк телеґрам" вислано багато телеграм до державних мужів і провідників, в американській пресі містили статті і виступали на кількох великих „Форумах" в обороні в'язнених патріотів в Україні, а тепер пропаґують „Банк крови ім. Валентина Мороза". Ініціятива і праця цієї групи молоді з коло 20 осіб обох статей має поважні висліди і приностить великі користі.

Під патронатом УЗО відзначено 75-річчя найстаршої в Огайо української організацій — 102-ий Відділ УНС (засн. 18-го жовтня 1902), а через ширший Громадський Комітет вшановано срібний ювілей Товариства „Рідна Школа" і Школи Українознавства, яким придбано тим ділом 3,000 дол. З обох тих важливих нагод видано дві ювілейні книги об'ємом 60 і 160 ст. Міжвизнаневий Комітет оборони віри в Україні відбув спільно із Східньо-Европейським Інститутом наукову конференцію у Католицькому університеті ім. Керрола з доповідями 5 професорів.

У внутрішній роботі Управа зачала підготову до ювілейних святкувань 50-ліття УЗО і видання великої книги про діяльність українців у Великому Клівленді від початків їх тут поселення у 1890-их роках.

Попри всі позитиви діяльности і посвяти одиниць, треба відмітити зменшення фреквенції на імпрезах і випадок дефіцитового висліду та послаблення активности у товариствах, зглядно оставання деяких поза своєю централею. Проголошений „1978 — Ювілейний рік українського Клівленду" мав би у висліді зміцнити й оновити громадський сектор та придбати йому народних робітників у другому півсторіччю.

Внесок Контрольної комісії на уділення абсолюторії з признанням був затверджений одноголосно як і всі інші ухвали, в тім і листа кандидатів до органів у ювілейному році, що її представила Номінаційна комісія. Головою УЗО переобрано на шосту каденцію д-ра Б. Футея, а до Управи ввійшли: інж. Р. Возняк, Г. Головка, ред. Р. Данилевич, Ю. Дейчаківський, інж. Г. Завадівський, В. Камінський, С. Кікта, Ю. Коцюмбас, О. Кусякова, мгр В. Ліщинецький, О. Ліщинецький, адв. Ю. Петренко, М. Поповичівна, д-р В. Раковський, проф. А. Фединський, д-р Б. Чепак і проф. Т. Шмагала. Почесним членом Управи визнано співосновника УЗО п. І. Поповича.

Контролюватимуть УЗО: мгр С. Воляник, проф. Я. Кльований та І. Вільшанецький.

У цім році УЗО у Клівленді, побіч щорічних, звичаєвих імпрез, має перевести на більшу скалю ювілейні святкування і до співпраці у тім запрошують місцеві організації та все громадянство.

Степан Кікта

ДЕЛЕҐАТИ ТА ЇХ ЗАСТУПНИКИ...

(Закінчення зі ст. 3-ої)

Відділ	Ім'я і прізвище делегата	Ім'я і прізвище заступника
322 — 2	Андрій Кейбіда	Іван Когут
324 — 331	Іван Бабяк	Иосип С. Романик
325	Василь Цюпа ст.	Карло Клозник
	Василь Цюпа мол.	
327	Андронік Копистянський	Василь Захарія
	Володимир Шпачинський	Іван Плетенецький
330 — 263	Ярослав Мартинюк	Петро Сумик
334	Стефанія Бохонок	Михайло Задорецький
336	Василь Лагошняк	д-р Пилип Телішевський
	Василь Шмагло	Петро Бенкалович
337	Емануїл Притула	Остап Стельмах
338 — 41	Ольга Пішко	
339 — 378	Михайло Луців	
340 — 312	пастор Андрій Е. Давидюк	Неті Щербій
341	Петро Мудрий	Петро Назаревич
342 — 209	о. прот. Петро Мелех	Іван Кушнір
343	Марія Сверида	Анна Андрус
344	Олександра Яворська	Ольга Ґоц
345	Михайло Каркоць	Василь Станиславів
346	Іван Росул	Ярослав Фішер
347	Катерина С. Ґордон	Теодор Сущик
348	Марія Макар	Стела Волошин
349	Михайло Захарко	Василь Бойко
350	Тома Фінів	Ярослав Горбачевський
352	Ярослав Щербак	Данило Паньків
353	Дарія Оріховська	Павло Грабович
	Василь Оріховський	Петро Литвин
354 — 141	Семеон Болюбаш	Василь Небесняк
355 — 488	Семен Гасяк	Олександер Ліневич
356	Михайло Депа	Олекса Продивус
358	Мирослава Футей	Роман Возняк
360	мґр Іван Гаврилюк	інж. Богдан Пашковський
361	Степан Чума	Лев Вербенець
	Іван Яремчук	Михайло Виноградник
	Роман Ќрупка	
362	Федір Петрик	Марко Ільченко
364	Володимир Владика	Петро Данилевич
	Василь Брездун	Богдан Попадюк
367	Василь Попович	Микола Лилак
	Петро Дзюба	Іван Т. Брайс
368	д-р Юрій Цегельський	Богдан Остапюк
370 — 138	Григорій Ґіна	
371	Юліян Баранюк	Олександра Назарук
	Стефанія Стеців	Володимир Шпирка
372	Йосиф Ярема	Юрій Лонишин
	Софія Лонишин	Зенон Ярема
373 — 126	Ярослава Вілямс	Іван Т. Шеліґа
374	Володимир Гетьманський	Михайло Волощук
375	Петро Тарнавський	Теодор Рак
	Іван Данківський	Михайло Попик
379	Михайло Семків	Петро Семків
	Василь Семків	Степан Ґоляш
	Теодор Томків	Федір Денеґа
383	Осип Хома	Володимир Руденський
385	Володимир Сас	Юрій Никифорук
	Іван Машталір	Ярослав Підгайний
386 — 143	Катерина Його	
387	Михайло Тимків	
388 — 58	Василь Пастушок	Теодор Горбовий
397	інж. Михайло Нич	Петро Ґенгало
	мґр Іван Скочиляс	Зеновій Л. Бойчук
399	Роман Б. Припхан	Зенон Дзядик
	Юрій Косачевич	Ярослав Баторфальви
402	Яків Бурій	Лев Курилець
	Анна Бурій	Михайло Дудар
406	Микола Мартинюк	Петро Бойко
407	Василь Шаран	Василь Кімачук
	Богдан Дідюк	Ярослав Мурій
408	Ілля Курман	о. д-р Мирон Стасів
411 — 456	Леся Ш. Давидюк	Богдан Лавринів
412 — 79	Емілія Смаль	інж. Евген Людкевич
414	проф. Іван Телюк	Осип Червак
	д-р Михайло Снігурович	Михайло Панкевич
416 — 466	Катерина Онуфрик	Петро Крутиголова
418	Іванна Мельник	Татіяна М. Головнич
421 — 419	Бернард Л. Корчинський	
422	протопресв. о. Степан Біляк	Сергій Ковальчук
423	мґр Орест Городиський	Степан Касіян
	Карло Крайник	Юрій Ґоєвич
424	о. Михайло Борисенко	Сергій Євсевський
425 — 23	д-р Роман І. Смук	Іван Бінковський
427	Петро Дяків	Михайло Гладиш
	Микола Клічук	Кость Фіцик
430	Іван Кінгницький	Роман Савчак
	Михайло Ковальчин	Павло Ольховецький
	Степан Волянюк	Іван Дубіль
432	Богдан Зорич	Іван Шлапак
	Микола Мота	Михайло Загребельний
	Леонід Філь	
434		
436	Петро Вербовецький	Джені Русо
437	Михайло Малинівський	Іван Телеґа
	мґр Роман Чорнобіль	Андрій Яріш
439	Володимир Зацерковний	Осип Торищак
440	Василь Куций	Софія Куца
441	Дмитро Заневич	Михайло Савчук
442 — 480	Семен Левицький	Ярослава Спольська
444	Лев Вовк	Зоряна Дершка
445	Стефанія Гевриk	Дмитро Ріпак
	Юрій Гвоздулич	Микола Терентяк
448	Ольга Плешкевич	Микола Перейма
450	Евстахія Мілянич	Степан Хемич
451	Єфим Омельченко	Никола Смерек
452	Марія Сцібайло	Іван Попик
454 — 453	Микола Бережук	Яків Ковальчук
455 — 265	Софія Соколишин	Таїса Червінська
457	ред. Іван Керницький	Тарас Шумилович
458	Данило Д. Пищ	Михайло Бучок
460	Роман Горнич	Василь Тасюк
461 — 474	Микола Шпурко	
464	Микола Хомин	Ярослав Содук
465	Петро Король	Іван Ґиба
468 — 504	Петро Самець	Евген Барна
469	Карпо Чорномаз	Григорій Гевюк
471	Павло Дубас	Роман Стефанюк
	Микола Андрухів	Теодор Безпальок
472	Василь Литвин	Олександер Нагорняк
473	Віра Баніт	Іван Хохлач
	Осип К. Винницький	Віктор Будковський
478 — 426	Василь Остапяк	Ярослав Гуменюк
479 — 162	Михайло Куриляк	
481	о. шамб. Р. Данильчук	Теофіль Конецький
484	Володимир Кроп	Ірина Запаранюк
	Марко Фалинський	Володимир Драґош
486 — 92	Ярослав Блищак	
487 — 279	інж. Микола Денисюк	
489	д-р Микола Шпитко	Володимир Рипчук
490 — 11	Семен Чорномаз	Галина Чорномаз
492 — 505	Віра Боцюрків	
496 — 323	Марія Шевченко	
497 — 500	Михайло Наконечний	д-р Мир. Гладишевський
503 — 502	Теодор Войтів	Данило Марцинюк
506 — 498	Андрій Масний	Олекса Карпінський

КОМІСІЯ СТАТУТУ ЖІНКИ ПРИ ОН ЗАКІНЧИЛА НАРАДИ

Ню Йорк (О. Процюк). — Наради Комісії Статусу Жінки, що почалися 20 березня, закінчилися 3 квітня 1978 р. Комісія Статусу Жінки це одна із ділових комісій Економічної і Соціяльної Ради Об'єднаних Націй (ЕКОСОК).

Участь у нарадах взяли представниці 31 держави, західнього і східнього світів. Україна не була заступлена на цій комісії. Поруч представників держав, участь брали представники різних аґенцій ОН. Представники міжнародних жіночих і громадських неурядових організацій (НГО) брали участь як спостерігачі з правом вносити різні заяви і звідомлення на письмі, або усно на пленумі нарад. Письмові матеріяли були роздавані усім учасникам нарад щоденно перед початком нарад.

Предсідницею нарад була вибрана д-р Дж. Кокрофт, англійка, а заступницею Е. К. Романович (Білоруська ССР).

На порядку нарад було 8 точок. Кожну із них продискутовано доволі широко; найбільше уваги присвячено розгляненню проробленої праці у ділянці Світового Пляну Праці Декади Жінок та підготовці до Конференції у Тегерані (1980). Звіти з праці жінок у поодиноких державах були незвичайно інтересні. Мають надію, що енедовзі буде відкритий Інститут для дослідів і перевишколу жінок у Тегерані, який повинен чимало причинитися до соціяльного, економічного та політичного розвитку жінок, хоча б тим, що він буде центром для дослідів цих питань.

У точці 5 широко дискутовано охорону жінок і дітій у час наглої потреби, у час боротьби за мир, самовизначення, національне визволення і незалежність. У дискусії багато говорилося про недолю арабських жінок, тортури жінок у південній Африці і Чіле, та голос забирали у першу чергу представники держав зокрема зацікавлених у цих питаннях. Світовий Рух Матерів вніс на прохання СФУЖО окрему письмову заяву в обороні жінок - політичних в'язнів. Покликаючись на різні договори, Світовий Рух Матерів закликав до мобілізації публічної опінії для охорони жінки-політв'язня від тортур і негуманного поступовання і трактовання тих жінок згідно з обов'язуючими правами. Представниця Світового Руху Матерів, п. Олена Процюк, на пленумі нарад заявила, що справа жінок політичних в'язнів пекуча не тільки в Африці чи Близькому Сході, але також і у Південній Америці, Карaібських островах і Східній Европі. „Список держав, які нехтують людськими правами є довгий і також довгою є листа жінок політ - в'язнів" — вона сказала. На закінчення свого виступу п. Процюк відчитала листа голови Світового Руху Матерів, у якому вона висловлює свій жаль і обурення з приводу нехтування елементарними правами людини, а з нагоди Міжнародного Року Дитини вона закликає зібраних представників держав вплинути на те, щоб ці підставові людські права були респектовані.

Міжнародна жіноча організація „Сороптіміст" у своїй письмовій заяві теж домагалася звільнення жінок політ - в'язнів. У точці 6 дискутовано справи расового поділу в Африці — апартеіду та майже усі присутні висловилися проти нього. Представниці Африки згадували про сумну долю Вінні Манделя, яку заарештовано в Родезії.

На внесок Данії продискутовано справу зв'язку із Комісією Статусу Жінки, який, на думку багатьох, є незадовільний і залишається без більших результатів.

Відтак наради зосередили свою увагу на підготові порядку нарад на черговусесію Комісії Статусу Жінки, яка повинна відбутися у 1980 році у Женеві. Можна було запримітити під час нарад велике занепокоєння учасників долею Комісії, яка повинна припинити свою дію, згідно з постановою ЕКОСОК.

Слід згадати, що ще до початку Конференції постановлено включити в офіційний звіт з Конференції лише справи підготови до Декади (т. 4), дискусію і постанови у справі апартеіду (т. 6) і підготову до наступної, 28-ої сесії Комісії (т. 8). Отже, у цих звітах немає віддзеркаленої дискусії над точкою 5, над якою постановлено продовжувати дискусію на наступній сесії Комісії. Пресові звіти із нарад дають чи не найбільше відомостей про перебіг сесій, хоча вони не все дуже точні, як ми мали змогу переконатися. Також усі заяви і звіти, що були прийняті офіційно, були розповсюджені серед учасників нарад та є зареєстровані. Звернення Світового Руху Матерів зареєстровано в документах сесії, а виступ представниці СРМ у пресових звітах із сесій (ранньої і пополудневої) в дні 28 березня 1978. Сесії були теж протоколовані. У протоколах є подані теми і дискусії над ними.

Важко у короткому пресовому звіті подати подробиці та віддзеркалити точно цілу сесію Комісії Статусу Жінки. Слід згадати, що усі учасниці були добре підготовані. Жіноцтво справді зосередило свою увагу на позитивах праці та у спільних нарадах ділилися своїм досвідом. За вийнятком однієї делеґації, яка твердила, що в них усе є гаразд і добре, майже усі делеґатки звітували, що умови положення жінки потребують наполегливої праці і поправи.

Резолюція ОН є підставою для замирення — твердить ізраїльський уряд

Єрусалим. — Ізраїльський уряд, стараючись зліквідувати одну з головних причин напружених відносин із ЗСА, в неділю, 16-го квітня, заявив, що підставою для замирення зі сусідніми арабськими державами повинна бути Резолюція ч. 242 Об'єднаних Націй, яка зазначує, що мир на Близькому Сході повинен включати звільнення Ізраїлем окупованих у 1967-му році арабських територій, як теж ґарантувати безпечні кордони для всіх держав того обширу. Таким чином, уряд прем'єра Менахема Бегіна формально повідомив, що готовий переговорювати питання окупованих земель на західньому березі ріки Йордан, біля міста Ґази і на Сінайському півострові, але в той самий час речник ізраїльського уряду підкреслив, що „переговори — це одна річ, а фактичне відтягнення ізраїльських вояків і цивільних осіб — це інша справа''.

Політичні аналітики твердять, що уряд прем'єра Бегіна своєю заявою зазначив, що може переговорювати справу арабських земель, але це не значить, що Бегін змінив своє становище. Він часто підкреслює, що Ізраїль не зобов'язаний звільняти земель на західньому березі Йордану і біля Ґази, бо це „історичні землі жидівського народу''.

Опозиційна Робітнича партія в неділю, 16-го квітня, твердила, що нова заява уряду Бегіна щодо Резолюції ч. 242 — „це тільки гра слів'', додаючи, що немає підстав сподіватися, що Бегін дійсно буде „більш гнучким'' у переговорах із арабськими сусідами. Робітнича партія, як теж уряд ЗСА вважають, що Ізраїль мусить погодитися принаймні на частинне звільнення арабської території „на всіх фронтах'', бо в іншому випадку нема великих виглядів на замирення на Близькому Сході.

У п'ятницю, 14 квітня, Курт Вальдгайм, генеральний секретар ОН, поінформував, що відновить старання щодо скликання „підготовчої мирової конференції'', бо вважає, що якщо буде поновно скликана Женевська конференція, то вона повинна служити як форум для остаточного мирового договору, а не для підготови. Вальдгайм, який протягом наступних кількох днів відвідуватиме країни Близького Сходу, зазначив, що з його пропозицією погоджуються ЗСА і „позитивно зареагували'' арабські країни та Ізраїль, але Совєтський Союз, який з Америкою є співпредсідником Женевської конференції, покищо відкидає цей заклик щодо скликання „підготовчої'' конференції на форумі Об'єднаних Націй.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Школа Кобзарського Мистецтва відзначує 5-річчя існування

Під час відвідин у „Свободі". Сидять [зліва]: ред. Володимир Левенець, ред. Зенон Снилик, п. Микола Чорний, о. мітрат Сергій Кіндзерявий-Пастухів, ред. Любов Коленська і ред. Василь Тершаковець.

Джерзі Ситі. (В. Т-ець) — „Бандура була і є символічним інструментом для українців; ще за царських часів поліціянти ловили і били бандуристів та розбивали бандури, бо бандура була для українців засобом порозуміння, порозуміння від серця до серця'' — сказав п. Микола Чорний, адміністратор та організаційний директор Школи Кобзарського Мистецтва і Ансамблю Бандуристів ім. Костя Місевича при тій школі, під час недавніх відвідин „Свободи'', разом із о. мітратом Сергієм Кіндзерявим-Пастуховим, музичним директором цієї Школи, яка під сучасну пору нараховує біля 80 учнів-бандуристів.

У розмові з редакторами о. Кіндзерявий-Пастухів і п. Чорний поінформували, що Школа Кобзарського Мистецтва, яка тепер має сім філій в Ню Йорку і Ню Джерзі, відзначає цього року 5-річчя свого існування. За цей порівняльно недовгий час молоді бандуристи дали біля 80 концертів, дуже часто перед американською публікою, наприклад, в грудні 1974-го року виступали у Рокефеллер Центрі під час традиційного засвічення різдвяної ялинки і цей виступ передано на телебаченні; минулого року виступали на міжнародній різдвяній виставці в „Голл оф Саєнс'', а у 1976-му році під час відзначувань 200-річчя Американської Революції юні бандуристи брали участь у різних програмах. Ансамбль Бандуристів кількакратно виступав на телевізійних програмах в Ню Йорку, а крім того, радіостанції часто передають концерти цього колективу. Завдяки Школі та Ансамблеві, з кобзарським мистецтвом мали змогу познайомитись також дипломати з різних країн світу, а наша українська публіка насолоджується виступами бандуристів на різних наших імпрезах.

Незабаром радіостанція Колюмбійського університету передаватиме одногодинну програму „Message from Ukraine", у якій, крім Школи Кобзарського Мистецтва, візьмуть участь відома актриса Ляриса Кукрицька-Лисняк і мґр Борис Потапенко. У програмі — виступи молодих бандуристів, як теж коментарі і короткі завваги про українську пісню, які будуть проілюстровані прикладами, тобто грою на бандурах і співом.

Хоча бандура — це український національний інструмент, то фактично навіть наші люди не завжди вповні поінформовані про бандуру — сказав о. Кіндзерявий-Пастухів, додаючи, що власне видаваний Школою „Кобзарський Листок'' має за завдання інформувати загал і самих юних бандуристів про бандуру, її історію та вклад в українську культуру, про техніку ґри на цьому унікальному інструменті тощо. На „Кобзарський Листок'' напливають похвальні відгуки не тільки з усіх частин Америки та Канади, але теж із західньо-европейських та інших країн, де живуть українці.

Отець мітрат Кіндзерявий-Пастухів і п. Чорний поінформували, що завдання Школи та Ансамблю є не тільки публічні виступи, але також старання поставити бандуру на рівень клясичних інструментів, як це зробив з ґітарою Сеґовія. В Україні цього зробити неможливо, бо там обмежили бандуру до акомпаньювання для співу.

Щодо 5-річного ювілею Школи Кобзарського Мистецтва, то заплановано видати Ювілейну книгу, як теж „Підручник Кобзарства'', що його виготовив о. Кіндзерявий. У „Підручнику'' більшість статтей буде українською мовою, але будуть матеріяли теж по-англійськи. На видання цих книг, однак, потрібно додаткових фондів. Гості і редактори „Свободи'' та „Українського Щоденника'' висловили надію, що ці фонди наплинуть від української громади.

Працю Школи Кобзарського Мистецтва і Ансамблю Бандуристів ім. Костя Місевича належно оцінила Нюйоркська Стейтова Рада для мистецьких справ, призначивши грошеву дотацію в минулому році і є надія, що і в цьому році Рада призначить відповідні фонди. Однак, ці фонди невистачальні для покриття всіх конечних видатків і тому надія на жертвенність нашої української громади.

Заслуги і важливість Школи оцінило вже багато українських меценатів, які пожертвували на Стипендійний Фонд, даруючи бандури, з яких користають незаможні учні. Досі подарували бандури: Віра й Антін Шумейки — 5 бандур, М. і Л. Пирські — 2 бандури, Микола Чорний — 2 бандури, а по одній бандурі — крамниця „Сурма'', Василь Цюпа, д-р К. Рогозинський, інж. Анатолій Штанько, п-і Софія Черкасій та п-і Ляриса Кукрицька-Лисняк.

На закінчення відвідин о. Кіндзерявого-Пастухова і п. Миколи Чорного члени редакції побажали, щоб Школа Кобзарського Мистецтва і Ансамбль Бандуристів ім. Костя Місевича, з успіхом відзначивши перший 5-річний ювілей, відзначувала подібні ювілеї і в далекому майбутньому.

ВАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Школа Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку

СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ
ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ у НЮ ЙОРКУ
136 Друга Авеню, II поверх
(Дім Українського Визвольного Фронту)

П'ятниця, 21 квітня 1978 р., год. 7-ма веч.

„УКРАЇНСЬКА ПРЕСА ПІД ЧАС ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ"

(З приводу 60-річчя 4-го Універсалу)

Беруть участь:

ІВАН КЕДРИН-РУДНИЦЬКИЙ, ОРЕСТ ПИТЛЯР і ІВАН СВІТ.

ФІЛОСОФІЯ ВЕЛИКОЇ П'ЯТНИЦІ

„Ой, Сину, Сину! За яку провину переносиш нині тяженьку годину на хресті?" — *З церковної пісні 20-их, 30-их років у Галичині.*

Археологічні розшуки відкрили в Англії казарми римської військової частини. В одній кімнаті рука жартівливого вояка нарисувала хрест на стіні, над ліжком його товариша, а на хресті осла прибитого чотирьома гвіздями. Під хрестом напис: „Це є Бог Квінтія".

Розп'ятий на хресті Богочоловік був не тільки загадкою для рубашного римського вояка, але також згіршенням для не християн і головоломкою для великої маси християн. „Ми проповідуємо Христа розп'ятого, жидам згіршення, а для греків — дурощі", — писав ап. Павло в листі до Коринтян. Згіршення питається: „Де є та Божа всемогучість, що не могла спасти Свого Сина від трагічної смерти?" Логіка винуватить: „Жорстокий той Бог, що не пощадив Свого Сина?". Але сама та, буцім то, жертва трагізму Великої П'ятниці. Ісус Христос, заперечує: „Так Бог ПОЛЮБИВ світ, що Сина Свого Однородного дав". Не безсилля, не жорстокість, але любов вплелася в канву Голгофської трагедії.

Загадку Великої П'ятниці можна незугарно розв'язувати порозньою шумихою гарно підібраних слів. Але ще ліпше є пояснити її самою біблією, бо тільки вона є корисна для навчання (2. Тим. 3:16). Покористуймося тим методом.

Бог остеріг першу людину перед наслідками непослуху: „Того самого дня, коли скуштуєш, напевно вмреш (то значить станеш смертним) — Буття 2:17. Чоловік не послухав і тоді „через одного чоловіка ввійшов у світ гріх, і з гріхом смерть" (Рим. 5:12.). Потомки Адама не могли уникнути тої долі, бо не може „недобре дерево родити овочу доброго" (Мат. 7:18.). Для того „в Адамі всі вмирають", бо „всі згрішили і позбавлені слави Божої" (1. Кор. 15:22. Рим. 3:23.).

Вічности така людина осягнути не може. Бог є полум'я вогню, що „все пожирає" (Ісая 30:30). „Хто з нас буде спроможний жити біля вогню, що пожирає" (Ісая 33:14). Людина мусіла вмерти в такому стані, або хтось мусів вмерти за неї.

Але Бог полюбив світ і післав Сина Свого, що „не знав гріха" і якого за нас гріхом зробив" (2. Кор. 5:12.). Він умер і хто покликується на Його смерть, той одержує прощення і спасається.

„Віруй у Господа Ісуса і спасешся" (Діяння 16:31.) це проста, але дуже корисна норма життя.

Information Service of Ukrainian Adventists
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

Пам'яті Олександра Разумова

Дещо зі запізненням хочу спом'янути „не злим, тихим словом" незабутнього і дорогого, як родині, так і всім, хто його знали, бл. п. Олександра Разумова. Майже одночасно по Кетскільських горах пролунали, наче на трембіті, сумні новини про дві невіджалувані втрати, які голосним відгомоном відізвалися по всій українській активній громаді у вільному світі. Першим відійшов у вічність, загинувши трагічною смертю відомий бл. п. Володимир Кобзяр, душа Гантерської української громади, а через приблизно тиждень часу пізніше відійшов, майже в подібних обставинах, живчик Оселі „Золотої Осені" в Кергонксоні, яка знаходиться поблизу відомої усім Союзівки, бл. п. Олександер Разумів.

Про земне трудолюбиве і повне українського патріотизму життя бл. п. О. Разумова годі все написати. Боляче навіть і згадувати про цю незаміниму втрату, тому обмежуюся тільки основними даними про нього.

Олександер Разумів народився 11-го квітня 1910 року в Києві. Дванадцятьлітнім хлопцем, із мамою і двома сестрами, продістався до Польщі, де тоді перебував на еміґрації його батько, який виїхав із Урядом УНР. Олександер жив у таборі в Каліші, де й скінчив таборову гімназію. У тяжких, для еміґранта, матеріяльних обставинах часто міняв свою заробіткову працю і, під час Другої світової війни спинився в Західній Европі, а потім у ЗСА. Спочатку працював у фармера в Тексасі, а потім у сталеварні в Ґері, Індіяна. Одночасно, багато часу присвячував церковно - громадським обов'язкам, а найбільше Українській Православній Церкві й Українському Народному Союзові. Перебувши декілька операцій, відійшов у 62 роки на заслужену пенсію і мешкав у Філядельфії, а потім на Оселі „Золотої Осені" в Кергонксоні, Н. Й. Визнаючися на різного роду майстерстві, охоче допомагав усім працею і порадою. Навіть у похилому віці не цурався рибальства і мисливства. Його несподівана смерть у нещасливому автомобільному випадку, 21-го серпня 1977 р. засмутила не тільки родину, але численних приятелів і вдячних за повсякчасну допомогу сусідів. Він був членом Вільного Козацтва і бунчужним Буковинського Куреня. Поховали його з військовими почестями на Українському Православному Кладовищі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Із бл. п. О. Разумовим я мав щастя познайомитися в 1974 році в Українській Православній Семінарії св. Софії в Бавнд Бруку, коли він допомагав своєму шваґрові проф. Іванові Коровицькому приводити до порядку новозаснованy семінарську бібліотеку. Ця моя перша зустріч із бл. п. Разумовим зробила на мене дуже приємне враження і з того часу наше знайомство з кожним днем скріплювалося, а згодом перейшло у приязнь.

Не забуду своїх двотижневих вакацій, які ми з дружиною провели минулого літа в околицях Союзівки Майже кожного дня ми бачилися із бл. п. О. Разумовим і тоді ще більше я відчув його добродушний, релігійний, товариський і сердечний характер. Бл. п. Олександер Разумів дуже любив природу, і, бувало, як поїдемо човном на ловлю риби, то тільки і чув його глибоке і сердечне зідхання: „Які величні діла Твої, Господи! Все премудро сотворив єси..." Він любувався сходом і заходом сонця, кожною квіткою, співом птахів, звуком дикого звіря, виблискуванням хвиль озера між Кетскильськими горами... Бл. п. О. Разумов був дуже терпеливий і вирозумілий із дітьми. Звичайно, людина старшого віку не завжди має таку терпеливість до дітей, а в нього відчувалося якраз навпаки. „Діду, я втратив гачка" — сумно і зі страхом говорили Марко чи Лесик, його внуки. „Нічого, не журися, я зараз тобі причеплю більший, аби рибу ловив" — спокійно, без зайвого подратування відповідав, як вони його звали, дід Сашко.

Так само він був дуже допоміжним адміністрації Оселі „Золота Осінь" та її мешканцям. Йому було байдуже перервати рибо688ловство, навіть тоді, коли риба ловилася, або, як він казав „клювала", чи то ізза приємного товариства, чи як треба було везти когось із своїх знайомих, які не мали свого авта, до лікаря, на закупи, чи як треба було щось зробити для оселі. В товаристві покійний Разумів був незамінним. Завжди веселий, життєрадісний, жартівливий, дотепний і в той же самий час дуже коректний. Я назвав його душею Оселі „Золотої Осені", бо таким він справді був. Родина, мешканці Оселі і всі, хто знали покійного Олександра Разумова, втратили дійсно благородну людину.

о. П. Мелех

ГРУЗИНИ ДЕМОНСТРУЮТЬ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

пає це параграфом, який говорить тільки „про можливості вживати рідну мову". Після закінчення демонстрації і численних протестів, які виявлялись в інший спосіб, поширились поголоски, що ставленик Москви в Грузії, перший секретар Грузинської ССР Едуард А. Шеварднадзе, погодився на привернення грузинської мови як офіційної в урядах республіки. Про неспокої в Грузії совєтська преса мовчала. Також численним кореспондентам, в тому числі кореспондентові „Ню Йорк Таймсу" відмовлено дозволу на поїздку до Тбілісі і вчинено це без жадних вияснень з боку міністерства закордонних справ в Москві.

Грузини гордий нарід, — пише Креґ Вітні, — які перетривали сторіччя у підневільному стані і під домінацією сильніших сусідів. Вони мають довгу історію незалежности і сепаратистичного руху, який все змагав до відновлення самостійности Грузії. Грузія лежить у південній частині теперішньої території Совєтського Союзу, 1,500 миль від Москви. Приблизно 400.000 росіян та інших національностей живуть сьогодні в Грузії і 3,1 мільйона грузинів, з яких тільки 13.000 є зрусифікованими і признаються, що їхньою розговірною мовою є мова російська. Офіційною від 1937 року мова грузинська і це толерував Йосиф Сталін, який сам походив з Грузії. Демонстрація в обороні рідної мови, мабуть, була раніше запляновaна і переведена якраз у дні, коли розпочиналися наради верховодів грузинської Комуністичної партії. День перед демонстрацією агенство ТАСС інформувало, що Шеварднадзе у своїй промові обговорював новий проєкт конституції і пропонував зміни відносно мови. Того самого дня в пообідніх годинах до бюра „Ню Йорк Таймсу" в Москві потелефонував хтось з Тбілісі і, не назвавши свого імени, заявив: „Ми демонструватимемо проти нового проєкту конституції відносно мови; ми будемо щасливі, якщо не стрілятимуть по нас". Пізніше, два інші телефони були з Тбілісі, які підтверджували правдивість першої інформації. Віталій Журавльов, високий урядовець міністерства закордонних справ в Москві, підписав заборону подорожі для кореспондентів до Тбілісі, оправдуючись „технічними причинами".

Усі совєтські республіки одержать тепер нову конституцію, після того, як 7-го жовтня була прийнята Верховною Радою СССР нова конституція СССР. Нова форма конституції для Вірменії і Азербайджану також включає клавзулю про необов'язковість рідної мови, але досі невідомо про відкритті форми протестів в інших республіках СССР. Креґ Вітні переповідає коротко історію Грузії і каже, що після смерти Сталіна в Грузії рівнож відбувались різні форми протестів. Тільки в 1956 р. загинуло понад 100 осіб у зударі з поліцією і КГБ. Багато грузинів протестували проти десталінізації. Після того в Тбілісі горіли будинки Компартії і московські „культурні центри". В 1972 р. Москва назначила теперішнього ставленика Шаварднадзе, який перевів чистку в партії і уряді і намагався вдовольнити своїх московських верховодів. Але, як показали останні події в Тбілісі, грузини є гордою і твердою нацією. Почуття обиди за окупацію Москвою Грузії лежить у них глибоко в душі.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Передчасно померла світлої пам'яті

Дарія з Сіяків КУБІЙОВИЧ

відома громадська діячка, звичайний член НТШ в Европі, довголітня заслужена співробітниця Редакції Енциклопедії Українознавства і бібліотекар Европейського Осередку НТШ у Сарселі біля Парижу, Франція, відійшла у Вічність після довгої, тяжкої хвороби 5 грудня 1977 р. Після відправлення похоронних обрядів у молитовниці Осередку НТШ у Сарселі, Покійну похоронено на місцевому цвинтарі.

Замість квітів на могилу Покійної поступили такі пожертви на фонд ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА НТШ:

I. КАНАДА

1) Торонто: по $50.00 — Євген і Олена Бориси, Евстахій і Зіна Думини, інж. Володимир і Богданна Мацькові, Омелян і Олександра Тарнавські, кол. міністер Іван і Мирослава Яремки, мгр. Нестор і Віра Юрчуки, Петро Яцик; **по $25.00** — Мирослав і Марія Бігуси, мгр. Юрій і Марійка Божики, Павло і Марія Божики, інж. Василь Вацик, Марія і Харитя Голоди, Іван і Надія Дубилки, Марія і Ольга Зелені, Роман і Галя Колісники, д-р Лев і Віра Литвини, проф. д-р Юрій Луцький, д-р Мирослав і Каролина Малецькі, Ліда Палій, інж. Євген і Євгенія Пастернаки, Марія Спольська, д-р Богдан і мгр. Аріядна Стебельські, проф. д-р Данило Струк і Оксана Пісецька, Станислав і Марта з Юрчуків Тушеки, Ярослав і Ольга Хоростілі, Марко і Марта Царинники, Михайло і Ярослава Шафранюки, проф. Василь і Міля Янішевські; **по $20.00** — Роман і Дарія Ґеник-Березовські, Володимир і Катерина Бучки, мгр. Тоня Горохович, проф. д-р Юрій і Дарія Даревичі, мгр. Богдан і Ольга Кальби, мгр. Володимир Кліш, мгр. Роман і д-р Олександра Копачі, Григор і Марія Реплянські, Марія і Софійка Юркевичі; **по 15.00** — Ярослав Елиів; **по $10.00** — Володимир і Таня Беднарські, інж. Леоніда Вертипорох, Наталія Закидальська, Нуся Косевич, мгр. Іван Манастирський, Дмитро і Марія Попадинці, Степан Рошко, мгр. Роман, Юрій М. Терлецький, Дмитро Федик, д-р Олекса Яворський; **по $5.00** — Юрій Пачовський; **разом з Торонта — $1.200.00. — 2) Едмонтон: по $50.00** — інж. Ярослав і Іванна Іванусеві; **по $30.00** — о. крилошанин Володимир і Стефанія Тарнавські; **по $25.00** — д-р Святослава і Марко Ковальчуки, інж. Василь і Віра Кунди, Богдан і Орися Олійники, адв. Петро і Оля Саварини, мгр. Іван і мгр. Олена Стадники, мгр. Юрій і Оленка Стефаники, д-р Микола й Ірина Суховерські, мгр. Михайло і Леся Хом'яки; **по $10.00** — Надія Муринка; **по $5.00** — Ірина Буцманюк, проф. Іван і д-р Марія Кейвани, **разом з Едмонтону — $300.00. 3) Інші місцевості в Канаді: по $10.00** — Марійка Тарнавська (Монтреаль), Юрко Тарнавський (Манітулен Айленд), д-р Іван і Юлія Теслі (Оттава); **разом $30.00. — Усі разом з Канади — $1.530.00.**

II. США: по $50.00 — д-р Степан і Степанія Ворохи (Ірвінгтон); **по $25.00** — д-р Володимир і інж. Стефанія Пушкарі, інж. Богдан і Христина Турченюки, д-р Микола і Володимира Ценки (усі з Філядельфії); **по $20.00** — Роман і Оля Мицики, Омелян і Мелянія Плешкевичі (з Чікаго); **по $15.00** — Лев і Дарія Ломиші (Данкірк); **по $10.00** — мгр. Адам Антонович (Чікаго) і проф. д-р Богдан і мгр. Орися Лончини (Детройт); **разом із США — $200.00. Усі пожертви з Канади і США разом — $1.730.00.**

Дякуємо щиро всім жертводавцям за щедрі пожертви. — Вш. проф. Володимирові Кубійовичеві, чоловікові Покійної, Її сестрі, Оксані Щур з чоловіком Леоном, і всій дальшій Родині Покійної висловлюємо найщиріше співчуття. — ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ДОРОГІЙ ПОКІЙНИЦІ!

Торонто, 15 квітня 1978 р.

УПРАВА ЦЕНТРАЛЬНОГО ПАТРОНАТУ
Осередку Европейського НТШ — Сарсель
у Торонті

•

Дальші пожертви можна слати на адресу Управи Центрального Патронату в Торонті: Patronat NTSh, c/o Mr. E. F. Borys, P.O. Box 128, Station "E", Toronto, Ontario, M6H 4E1, Canada. Чеки просимо виписувати на "Patronat NTSh" з допискою „замість квітів на могилу св. п. Дарії Кубійович на фонд ЕУ НТШ".

УКРАЇНСЬКА ВИСТАВКА В КОЛЮМБІЙСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Ню Йорк. — Український студентський клюб при Колюмбійському університеті, який зактивізувався минулого вересня, влаштовує виставку творів українських мистців від п'ятниці, 21-го квітня, до неділі, 23-го квітня, в приміщеннях Ферріс Бут Голл, Бродвей і 116-та вул. Велику кількість образів випозичила студентам меценатка мистецтва і власниця галерії п-і Ольга Соневицька. Вироби кераміки випозичила мисткиня Слава Геруляк. Деякі експонати випозичили деякі українські родини із своїх приватних колекцій. Виставка буде відкрита в п'ятницю від год. 10-ої вранці до год. 8-ої увечері, а в суботу і неділю від год. 9-ої до 8-ої по полудні. Вступ вільний. Студенти запрошують українське громадянство відвідати виставку і в цей спосіб піддержати цю чергову ініціятиву клюбу.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Теодозії з Гафтковичів Коцик

на Патріярший Фонд зложили:

Богданна, Володимир і Ігор Тарнавський	$100.00
Надія і Іван Гафткович	20.00
Марійка і Лашло Сій	20.00
Евгенія і Володимир Колцьо	10.00
Марія і Михайло Крижанівський	10.00
Мгр Александер Грабар	10.00
Марія Холєвчук	10.00
Марія і Омелян Омецінський	10.00
Ольга і Михайло Малинівський	10.00
Люба Мурин	5.00

Повідомляємо усе Українське Громадянство в діяспорі, що дня 1-го квітня 1978 року, ненадійно, відійшов у Вічність

бл. п.

Д-р ВАСИЛЬ СТЕФУРАК

член-основник і один з провідних діячів КОТУКЦ.

•

Горем прибитій Високоповажаній Дружині Покійного п-ні Емілії складає щирі вислови співчуття —

Комітет Оборони Традицій Української Католицької Церкви в Чікаго

•

Замість квітів на могилу

бл. п. д-ра В. Стефурака

зложили на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД:

КОТУКЦ	$100.00
Б. Г. Трусевич	50.00
О. Р. Яхторовичі	25.00
П. В. Демуси	25.00
Р. Яценків	25.00
О. І. Гарасовські	25.00
О. А. Яценкові	20.00
М. Попель	20.00
О. Вітковська	20.00
Ю. З. Юринці	20.00
Е. М. Юркевичі	20.00
М. Зарицький	20.00
Р. О. Дзюбинські	15.00
І. Семкович	10.00
В. О. Климкові	10.00
Б. Дурбак	10.00
С. Погорецька	10.00
В. М. Чижики	10.00
Ю. Боєчко	10.00
Г. Сіра	10.00
О. Городиський	5.00
Разом	$460.00

Збірку перевела п. Іванна Гарасовська.

У глибокій жалобі повідомляю Рідних, Друзів і Знайомих, що в суботу, 1-го квітня 1978 року заснув на віки мій Дорогий Муж ВАСИЛЬ, на 80-му році життя.

Д-р ВАСИЛЬ СТЕФУРАК

Лікар в Косові, Відні і в Чікаго.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ з каплиці Музики відбулися в церкві свв. Володимира і Ольги. Похоронений на цвинтарі св. Миколая.

Дружина — ЕМІЛІЯ

ВЕЛЬМИШАНОВНИМ

П-ні Ларисcі з дітьми Андрієм і Наталією, Проф. Іванові Паливоді та Панству Ніні і Олександрові Галіонам

в дні тяжкого горя і смутку, по втраті Любого Мужа, Тата, Сина і Зятя, а також Шанованого і Любленого всією громадою в Осередку Бавнд Бруку

СВ. П.

ЯРОСЛАВА ПАЛИВОДУ

висловлюємо щиро-сердечні співчуття.

Нехай Господь зміцнить Ваші сили та допоможе Вам перенести це тяжке горе.

Вам віддані

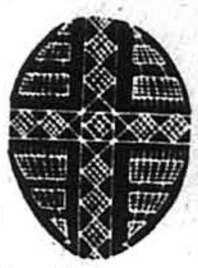
Приятелі, Члени і Працівники Консисторії Української Православної Церкви в Бавнд Бруку

•

Замість квітів в пам'ять Покійного, на прохання Родини, проситься складати пожертви на будову Культурно-Освітнього Центру в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВАКАЦІЇ

ПРИЙМАЄТЬСЯ ОГОЛОШЕННЯ СВЯТОЧНИХ ПОБАЖАНЬ у „СВОБОДІ"

Адміністрація „СВОБОДИ" повідомляє, що йдучи назустріч загальним побажанням, вона й в цьому році призначила окремі шпальти збільшеного Великоднього числа на оголошення традиційних святочних привітів і побажань.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ:

1 цаль через 1 шпальту	$ 4.00
1 цаль через 2 шпальти	6.00
2 цалі через 2 шпальти	10.00
3 цалі через 2 шпальти	15.00
4 цалі через 2 шпальти	20.00
5 цалів через 2 шпальти	25.00
6 цалів через 2 шпальти	30.00

та в інших розмірах.

Треба сподіватися, що загал нашого Громадянства використає цю нагоду, щоб передати свої традиційні побажання та дати про себе знати своїм рідним, приятелям та знайомим навіть в найдальших закутинах світу, куди навряд чи звичайна пошта занесла б таку вістку. Великий тираж „СВОБОДИ" та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартости і значення.

ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ

За старим стилем до 21-го квітня 1978 р.

Оголошення святочних побажань, РАЗОМ З ГРОШЕВОЮ ОПЛАТОЮ, залежно від величини оголошень, надсилати до:

"Svoboda"
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

РЕКЛЯМА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

французька компартія, дірвавшися до влади, не піде слідом московської?'' Еленштайн додає, що його твори („Історія СССР'') сконфіскувати на кордоні СССР. Тому ми хочемо знати, „де коріння зла?'' Він був в Італії, де тамошні комуністи влаштували „кольок'' і говорили на ці теми, так само в Барсельоні. Він, особисто, „з дисидентами співчуває...''

Плющ ширше відповідає молодому комуністові, що вправді т. зв. „еврокомунізм'' це нова історична поява, але дисиденти нічого з ним спільного не мають, бо перейшли жахливу школу і не мають найменшої ілюзії на якесь людське обличчя''. Усі ці Сталіни. Че-Гевари, Кастро, Мао, В'єтнам — все це „міти соціялізму'', а насправді кривава диктатура над пролетаріятом. Згідний з Еткіндом, що немає гарантії на якусь зміну. Ось український філософ, комуніст Лісовий, написав листа до компартії СССР і дістав 7 плюс 5 рр. тюрми і таборів. Його дружина звернулася до французької компартії й „Юманіте'', але відповіді не було! У час Београду він сам писав до компартії у Франції про страшні погроми, апелював про людські права, і все даремне. А тут компартія має велику силу і коли б ще діяла через свої профспілки, то зібрала б мільйони підписів, як Амнестія, але цього не зробила, одна тільки „Форс Уврієр'''' (Робітнича Сила) відповіла прихильно, але вони якраз не комуністи! Його не пустили до фабрики Рено зібрати підписи, але це не поліція, а саме комуністичний синдикат (сежете). Отже, „як ми можемо бути з французькою компартією, коли вона накладає з нашими катами?''

Зі запитів найцікавіший був української студентки до Еткінда, чому він не згалав про голод в Україні, який відбувався у 30-их рр. На це Еткінд відповів, що він про нього довідався „щойно 5 років тому''... І, врешті, Плющ поставив крапки над „і'', що за два роки свого побуту на Заході він побачив стільки непотрібного бюрократизму і брехні у лівих партіях,що, мабуть, про те напише у другому томі „Карнавалу'', бо „сміх часом грізніша зброя'' як повага. Треба також розвіяти деякі міти, наприклад, у СССР багато „республік'', але немає „союзу'' — чого на Заході не розуміють. Београд показав, що Захід хоче допомогти не в'язням, а совєтським верховодам, щоб СССР не розпався. „Нас зрадили!...'' І ці його кінцеві слова не затер навіть вислів Еткінда, що в СССР таки вірять у допомогу Заходу.

Не треба хіба додавати, що після дискусії — присутні розкупили, книжки обидвох головних промовців. У цьому наші видавництва повинні б наслідувати книгарню ФНАК, бо книжка, як твір мистецтва, потребує розголосу і реклями.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 22-го КВІТНЯ 1978 р.

НЮАРК, Н. Дж. Збори Т-ва „Чорноморська Січ" 14-ий Відд., о год. 6-ій веч. в приміщенні Чорн. Січі. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — В. Роговський, предс., М. П. Отрок, секр.

РОЗШУКИ

ПОШУКУЄМО УКРАЇНКУ-ЖІНКУ

до опіки над одно-річною дитиною. Крім оплати, включаємо приватну кімнату з лазничкою і харч. Прошу телефонувати вечорами на число
(201) 297-5358

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ТАРЗАН, Ч. 7934 Новий плян

Нкіма старається вирватись, але коли це не вдається, то пробує новий спосіб...

Прихильність?
Не зовсім!..
Ти мерзотнику!!